

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE NIGHT
TO RUIN THE FRIENDSHIP

GRACIE GETS LUCKY

LEXI DAVIS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Gracie Şansı Bir Gün Geçiriyor

**Arkadaşlıktan Aşka Dönüşen Bir Aziz Patrick
Günü Kısa Romanı**

Lexi Davis

Bu yapımda yer alan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölü kişilerle, yerlerle, binalarla ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır ve böyle bir bağlantı çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Yazarın Arkadaşı

Yapıt: Momo Mitsuko

Metin düzenleme: Dymond & Associates

Telif hakkı © 2026 Lexi Davis'e aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez; ancak makalelerde veya kitap incelemelerinde kısa alıntılarının kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar bu kuralın istisnasıdır.

ISBN E-kitap: 979-8-9940046-3-0

ISBN Kağıt Kapak: 979-8-9940046-4-7

İçindekiler

Yazarın Notu/Uyarılar

Adanmışlık

1. Şansınızı Deneyin

2. Science Goo

3. Yavaş Çekim

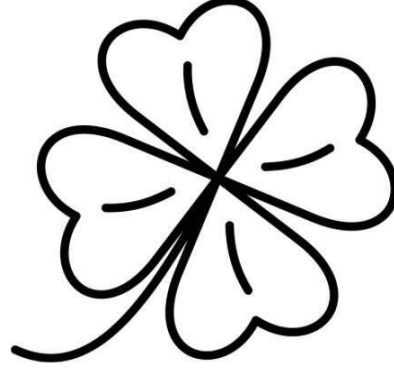
4. Yeni Bir Şey

5. Açgözlü Eller

6. Çok Engebeli

7. Sonuç

Teşekkürler

Yazarın Notu/Uyarılar

Merhaba Canavar 🍀

Buyurun, bir sandalye çekin. Kalabalık bir bardayız. Gürültülü. Kaotik. Birileri kesinlikle çok fazla yeşil giymiş. Yapış yapış zeminler, şüpheli kararlar ve en az bir kişinin yıllardır içinde tuttuğu duygularını itiraf etmek üzere olduğu bir ortam var.

Gracie Gets Lucky'ye hoş geldiniz.

Bu bir kısa roman. Kısa. Hızlı. Tek oturuşta okunmak üzere yazılmış.

Bu hikaye, her şeyi değiştiren tek bir dönüm noktası, tek bir gece, tek bir duygusal değişim etrafında şekilleniyor. Bilerek hızlı ilerliyor.

Uzun, katmanlı, detaylı geçmiş öyküleri ve yavaş yavaş gelişen gerilim içeren bir hikaye arıyorsanız, kesinlikle o tür hikayeler de yazıyorum. Pretty Vicious ve Deeply Examined sizi gece geç saatlere kadar uykusuz bırakacak.

Peki ya bu gece?

Bu gece gerilim, özlem ve nihayetinde söylenmesi gereken şeyle ilgili.
İkinci siparişi vermeden önce kısa bir hatırlatma:

- Küfürlü dil kullanımı
- Cinsel yakınlık
- Alkol tüketimi (bir kısmı reşit olmayanlar tarafından)
- Fiziksel kavga ve sayfa içi şiddet. Cinsel saldırı girişimi
- Yıllarca süren karşılıklı özlem
- Duygusal gerilim ve kırılganlık

Günümüzdeki tüm yakınlaşma sahneleri, rıza gösteren yetişkinler arasında gerçekleşiyor ancak açık kapı politikasıyla ve müstehcen bir şekilde sunuluyor.

Eğer şunları seviyorsanız:

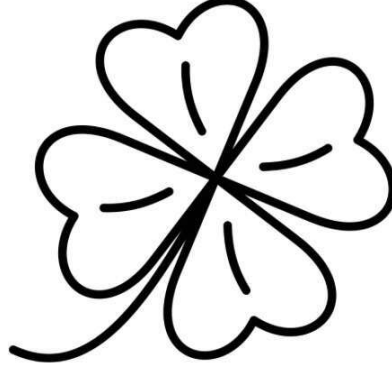
- ☘ Arkadaşıktan aşka dönüşen ilişki
- ☘ Ona sonsuza dek aşık olan adam
- ☘ Tatil karmaşası
- ☘ Daha fazlasını hak ettiğine karar veren bir kadın kahraman
- ☘ Onu kaybetmeyi göze alamayacağını anlayan bir erkek kahraman

O zaman tam olarak olmanız gereken yerdesiniz.

Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Bağımsız edebiyatı okuduğunuz için teşekkür ederim. Ve benimle birlikte bara geldiğiniz için teşekkür ederim.

Şimdi sıra bizde, şanslı olmaya geldik.

— Lexi

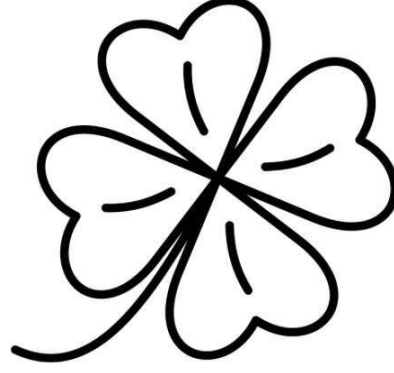
Adanm1şlık

Bir arkadaşının karşısında oturup sessizce şunu düşünen herkes için...ya
şöyle olsaydı?

Mary Petite'e – sevgiyle anıyoruz
1944-2024

(Annemin Marie'sine Suzy gibisin. Ömür boyu sürececek dostluğun neye
benzediğini bana gösterdiğin için teşekkür ederim.)

SOSYAL MEDYADA BAĞLANTI KURUN—ARKADAŞ OLALIM
Instagram, TikTok, Facebook: @authorlexidavis

Şanslı ol

Gracie

Sunmak

"Bu gece şanslı olacağım," diye ilan ettim kabine girerken, kalçamı Kirsten'e o kadar sert çarptım ki, kadın acıyla bağırdı.

"Kaba," diyor ama yine de kenara çekiliyor.

O benim en iyi arkadaşım.

Yani, en iyi kız arkadaş.

Benim de erkek bir en iyi arkadaşım var.

Ya da... Ben yaptım.

Trish, Kirsten'in arkasından eğilip bana gözlerini kısarak baktı. "Şanslı mısın?" diye sordu, kelimeyi biraz peltek söylerken hafifçe sallanıyordu. Partiden önce Kirsten'le paylaştığımız dairedeydik. Trish'in iki ay önce taşındığı ve hemen pastel renkli yastıklarla dolu bir öğrenci yurduna çevirdiği daireydi burası.

Bugün 17 Mart.

Aziz Patrick Günü.

İşte bu yüzden, saat henüz beşi bile bulmamış ve çoğu insan henüz işten çıkmamış olmasına rağmen, Allston'daki Harvard Caddesi'nin hemen dışında bulunan bir İrlanda pub'ına tıkış tıkış doluşmuşuz. Biri masaya çarptığında yeşil bira yere dökülüyor. Üniversite öğrencileri omuz omuza duruyor, saçlarına boncuklar takılmış, agresif ama neşeli Galce müzik eşliğinde sesleri yükseliyor.

Kimliklerin çok yakından kontrol edilmediği ve kesinlikle kimsenin ebeveynlerinin ayak basmayacağı türden bir yer.

Kirsten başparmağıyla yanağımın üzerinden geçerek, "Kıpırdama," dedi. "Yonca lekelenmiş."

"Öyle mi?" Telefonumu çıkarıp kamerayı ayna gibi kullanıyorum.

Haklı. Yanaklarımıza özenle çizdiğimiz parıldayan yeşil dört yapraklı yoncaların kenarları muhtemelen sıcaktan bulanıklaşmış. Dışarıda, Boston kar altında, kaldırımlar o kadar kaygan ve buzlu ki, yürürken bir yandan gülüyor, bir yandan da mutlu saatten önce dramatik bir şekilde ölmek için kendimizi hazırlıyorduk.

İçerisi sıcak, gürültülü ve yapış yapış; hava kolonya, ter ve kötü kararların kokusuyla ağırlaşmış durumda.

Saçlarımı savurarak uzun kıvılcık buklelerin tekrar yerine oturmasını sağlıyorum ve parmak uçlarımdaki sim kalıntılarını fırçayla temizliyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyorum.

"Çok seksi, Gracie." Devon masanın karşısından sırtarak, kampüsün yarısını etkisi altına alan gamzesini gösterdi. "Yeşil rengi gözlerinle çok uyumlu."

İstemsizce yanaklarım kızardı.

Devon, Brandon'ın arkadaşlarından biridir.

Brandon. Eski sevgilim. Geçen haftadan itibaren.

Birlikte hokey oynuyorlar, bu da Devon'ın her şeyi bildiği anlamına geliyor. Bağırmaları. Ağlamaları. Brandon'ın daha sonra benim hakkımda söyledikleri, dedikodular bana ulaşana kadar takımın yarısıyla paylaştığını fark etmediğim özel şeyler.

Pislik.

Bir an için Devon'ı düşünüyorum. Onu eve götürmek, Brandon'a karşı derin bir meydan okuma olurdu. Sonuçta, Brandon son kavgamız sırasında bana birden fazla kez fahişe demişti.

En iyisi biraz daha ileri gitmek.

Ama hayır.

Ben bunu istemiyorum.

İntikam istemiyorum.

Sessizlik istiyorum. Gece boyunca uykusuz kalıp, geçmişteki konuşmaları tekrar tekrar zihnimde canlandırmadan, neyi yanlış yaptığımı düşünmeden geçireceğim bir gece istemiyorum.

Devon'ın duymaması için sesimi alçaltarak kızlara doğru eğildim. "Bu gece tek gecelik bir ilişkim olacak."

Trish'in gözleri kocaman açıldı. Kirsten ise sanki çoktan yorulmuş gibi inledi.

"Şanslı gençlerden biri"—bara doğru belirsiz bir şekilde el sallıyorum, İrlanda aksanı taklit etmeye çalışıyorum ama feci şekilde başarısız oluyorum—"benimle eve gidecek."

Göğsümde parlak ve baş döndürücü bir pervasızlık kıvılcımı parlıyor. Brandon'ın ardında bıraktığı acıya tam olarak ulaşmıyor ama... ona oldukça yakın.

Trish, patates kızartması sepetinin yarısını bitirirken, "Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum rahat bir tavırla, saçlarımı savurarak. "Ama bu gece doğru hava gibi geliyor."

Kirsten homurdandı. "Gracie toparlanmaya çalışıyor. Hep böyle yapar. Aklına bir fikir gelir ve hemen uygulamaya koyar."

"Ben değilim."

Bana öyle bir bakış atıyor ki, "Üniversitenin ilk yılından beri seninle birlikte yaşıyorum ve beni kandıramazsın" der gibi.

"Aşkta şanssızım," diyorum, dramatik bir hava yakalamaya çalışarak, şaka ile itiraf arasında bir yerde duruyorum. "Sadece kolay bir şey istiyorum," diye ekliyorum. "Eğlenceli. Bağlılık gerektirmeyen. Karmaşıklık içermeyen."

Etrafımızdaki donuk bakışlar ve dengesiz bedenlere bakılırsa, zor olmamalı. Bazı insanlar mekan açıldığından beri buradalar, sanki şans eseri içki içmek bile yeterince çabalarsanız mümkünmüş gibi.

Kirsten, "Peki ya pişmanlık?" diye soruyor.

"Bu, Yarının sorunu Gracie." Doğrulup çenemi yukarı kaldırıyorum, sanki özgüveni taklit ederek yaratabiliyormuşum gibi, ama bunu gerçekten başarabilir miyim diye de merak ediyorum.

Trish kadehini kaldırıyor. "Yarınlara Gracie. Çok dirençli görünüyor."

"Gelecekteki Gracie'ye," diyorum, kadehimi onun kadehine vurarak. "Umarım eve bir döküntüyle dönmez."

Onlar gülüyorlar.

Cesaretleterek devam ediyorum. "Sonuçta, yılın en şanslı günü. Rastgele bir adam seçeceğim, onu eve götüreceğim ve onunla birlikte olacağım."

Sözlerim daha ağzımdan çıkmamıştı ki, tam arkamdan bir ses geldi.

"Nereye gidiyorsun?"

Midem alt üst oldu.

Yavaşça dönüyorum.

Beck orada duruyor.

Gracie

5 yaşında

Öğretmen çok iyi biri. Nazik gözleri ve yumuşak bir sesi var. Ama bu, annemin gidip daha sonra geri döneceğini söylediğinde ağlamama engel olmuyor. Annem, okuldan sonra, çakıllı yolun etrafını saran ve tarlalara doğru uzanan uzun karşılama kuyruğunda beni bekleyeceğine söz veriyor.

Umurumda değil. Anneme gitmemesi için yalvarıyorum ama yine de gidiyor.

Öğretmen beni sakinleştirmek için uzun süre, en az on dakika boyunca uğraştı. Sırtımı okşadı ve her şeyin yolunda olduğunu, bugünün eğlenceli geçeceğini söyledi.

Bu benim gözyaşlarımı durdurmuyor. Ama benden daha da yüksek sesle ağlayan başka bir çocuk var ve sonunda öğretmen içini çekip ayağa kalkıyor. Anaokulunun ilk günü olan bugün birçok çocuk ağlıyor.

"Beck!" diye seslendi öğretmen. Beni işaret etti. "Gel, şu kıza yardım et."

"Pekala," diye biri cevap veriyor ama gözlerim çok bulanık olduğu için göremiyorum.

Bir dakika sonra, karşımda bir çocuk belirdi. Dağınık, kırılması gereken kahverengi saçları ve annesinin bir kaşık daha kakao tozu eklediğinde çikolatalı süt rengine bürünmüş sıcak kahverengi gözleri vardı.

"Merhaba," diyor usulca, sanki beni korkutmamaya çalışıyormuş gibi.

"M—merhaba," diye kekeledim, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Adın ne?" diye soruyor, gözleri parıldayarak ve merakla.

"Gracie Smith," diyorum. "İkinci katta oturuyorum. Bir apartman dairesinde. Ohio'da."

Çocuk, bunun çok önemli bir bilgi olduğunu ima edercesine başını salladı, sonra kendini işaret etti. "Ben de Ohio'da yaşıyorum. Ben Oliver Becksworth III'üm," dedi minik göğsünü kabartarak. "Ama herkes bana Beck der."

Gözlerimi kırpıyorum, gözyaşlarım yavaşlıyor. "Neden bu kadar süslüsün?"

Omuz silkerek, ince omuzlarını kaldırıp indiriyor. "Bu babamın adı. O ikinci, ben üçüncüyüm. Büyükbabamı hiç tanımadım. O bir numaraydı."

Bu çok fazla sayı gibi görünüyor, o yüzden bir şey söylemiyorum.

Beck ayakkabılarına bakıyor, sonra pencerelere doğru. "Artık bizimle yaşamıyor," diye ekliyor. "Babam. Başka bir yere gitti."

Midem garip bir şekilde ağrıyor, tıpkı parkta çok yükseğe sallandığım zamanki gibi.

"Benimkini bilmiyorum," diyorum ona. Artık ağlamıyorum.

"Ah," diyor.

Bir an orada öylece duruyoruz. Konuşmadan. Sadece birlikte sessizce.

Sonra yüz ifadesi değişti, sanki önemli bir şey hatırlamış gibi aydınlandı.

"Gracie, kurbağaları sever misin?" diye soruyorum. Ön dişlerinin arasındaki, içine bozuk para sığdırabileceğiniz kadar geniş bir boşluğu göstererek gülümsüyor.

"Öyle mi?" Bakışlarını odanın karşısındaki, balık akvaryumuna benzeyen ama su dolu olmayan bir şeye çevirdi.

"Şurada iki tane var," diyor. "Kurbağalar. Büyük olanlar. Gidip bakmak ister misin?"

Gözlerimi iki yumruğumla ovuyorum. Hala biraz acıyorlar.

"Pekala," dedim ona.

"Harika!" Beck'in yüzü aydınlandı ve gitmek için döndü, ama tereddüt etti. "Korkmazsın, değil mi? Bazı çocuklar korkuyor. Başka bir şey yapabiliriz."

Ben zaten taşınmaya başladım.

Heyecanlanarak yanından hızla geçtim, ayakkabılarım sınıf zemininde gıcırdayıyordu. Geçerken kolundan tuttum ve onu da peşimden sürükledim.

"Hadi Beck!" diyorum. "Gidelim!"

Beck

Sunmak

"Onunla birlikte olacağım."

Gracie'nin sözleri havada duman gibi asılı kaldı. Boğucu türden bir duman.

Beni görünce donakaldı. Yüzü bembeyaz oldu. İri yeşil gözleri. Yakalandı.

“Şey...” Boğazını temizledi. Sonra yüzündeki ifade değişikliğini izledim. Çenesi kalktı. Çene kasıldı. Zırhını giydi. “Kızlara bu gece tek gecelik bir ilişki aradığımı söylüyordum. Sıradan bir şey yani. Anlarsın işte.”

"Brandon'a ne olacak peki?" diye soruyorum, gerçekten şaşkın bir şekilde.

Tek parmağımın gözlüğümü burnumun üstüne doğru itiyorum.

Bankta yer açmak için biraz yana kaydı. Ben de yanına oturdum, kalçam onunkine değdi. Geri çekilmedi, bu da canımı yaktı çünkü bana hissetmediğini gösterdi. Ona her dokunduğumda içimde yayılan o kıvılcımı.

“Merhaba Beck,” diyor Kirsten. Ben de karşılık veriyorum.

"Merhaba! Ben Trish. Yeni oda arkadaşın," diye neşeli bir şekilde seslendi iki koltuk ötedeki güzel sarışın kız. Eğilip elini hızlıca sıktım.

Masadaki insanların yaklaşık yarısını tanıyorum. Başımızla selamlaşıyoruz, kısaca merhaba diyoruz. Sosyoloji dersindeki o aksi adam Devon da burada.

Yerime oturur oturmaz Gracie'ye dönüyorum.

"O hokey oyuncusuyla birlikte olduğunu sanıyordum?" diye sordum. Sonra, sadece ona özel bir sesle, "Yüzüklerden bahsediyordu. Mezuniyetten sonra seninle New York'a taşınmaktan bahsediyordu." dedim.

Çoğu insan bunu fark etmezdi; sesindeki hafif titremeyi, çenesindeki küçük kıpırtıyı.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

“Öyleydi,” diyor. Ağzı acı bir şey tatmış gibi bükülüyor. “Ta ki öyle olmayana kadar.” Yutkunuyor. “Beni terk etti. Geçen hafta. Çok... karmaşıktı.”

Muhtemelen çirkin de. Kendisi söylemiyor ama belli.

Göğsümde sıcak ve şiddetli bir kıvılcım çakıyor. Brandon'ın yüzü zihnimde canlanıyor. Yumruklarımın onu ne kadar kolay alt edebileceğimi düşünüyorum.

"Bu çok kötü," diyorum, çünkü birinin hayatını onun için seve seve mahvedeceğimi itiraf etmemeye çalışırken söylenen şey tam olarak bu.

Keskin ve mizahsız bir şekilde gülüyor. "Evet. Gerçekten de öyle."

Yine aklıma geliyor. Yumruğum. Brandon'ın yüzü. Yerdeki kan.

Ama bu bir fantezi. Gerçekte ben böyle biri değilim. Ben bir dövüşçü değilim. En azından ellerimle dövüşmüyorum.

Sözlerle, evet.

Zihnimle, evet.

Bunlar şu anda Gracie'ye pek yardımcı olmuyor.

Omuzları geriliyor, sanki alacağı derse hazırlanıyor gibi. Ona daha iyisini hak ettiğini, Brandon'ın aptal olduğunu veya tek gecelik bir ilişkinin hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini söyleyeceğini bekliyor.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Gracie Smith'in düzeltilmek istemediğini, görülmek istediğini acı bir şekilde öğrendim.

Masada karşı taraftan biri bir tur daha içki istedi. Bardaklar şıkırdadı. Müzik yükseldi. Ben de ayağa kalktım ki, bankta daha ileride oturan bir çift yanımdan geçebilsin.

"Dans pisti bizi çağırıyor," diyorlar.

Gracie gülümsüyor. Sahte olan o gülümseme. Fazla parlak. "Biz daha sonra katılacağız."

Onların dans pistine doğru ilerleyişlerini izliyorum; pist zaten tıklım tıklım dolu, çiftler birbirine sıkıca yapışmış, arkadaş grupları gevşek daireler halinde toplanmış. Gülüyorlar. İçki içiyorlar. Eller havaya kalkıyor ve kalçalar sallanıyor.

Buradan bakınca herkes hayatının en güzel gecesini yaşıyor gibi görünüyor.

Daha iyisini biliyorum. Gracie'ye bir bakışım bile, insanlarla dolu bir odada yalnız hissetmenin ne kadar kolay olduğunu hatırlatıyor bana.

Gracie Sunmak

"Yani," diyor Beck, elimde sıkıca tuttuğum yeşil bira şişesine bakarak. "Tek gecelik ilişkiymiş, ha?"

"Doğru." Çenemi kaldırıp, beni yargılamaya cesaret etmesini bekledim. Ergenlik çağımızda, kararlarım yüzünden çok kavga ederdik. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

"Bir yabancıyla," diye ekliyor, sanki teyit etmesi gerekiyormuş gibi.

"Tercihen."

"Aziz Patrick Günü'nde."

"Yılın en şanslı günü," diyorum ciddiyle.

Düşünürcesine mırıldanıyor. "Cesur bir strateji."

"Ne?" Gözlerimi kısıyorum. "Benim bir şey çıkaramayacağımı mı düşünüyorsun?"

Beck'in ağzı seğirdi. "Ah, bence başarabilirsin. Sadece eğlenmek yerine duygusal olarak kendinden geçmeyi hedefliyorsun sanırım."

İşte orada.

"Çok eğleniyorum," diyorum hemen.

Tartışmaya girmiyor. Sadece içeceğime bakıyor. Bardağı sıkıca tutuşuma. "Bira sana borçluymuş gibi onu boğuyorsun."

"İyiyim," diye ısrar ediyorum. "Keyifliyim. Bakın." Yanağımı işaret ediyorum. "Yonca."

Gözlerini kısarak, "Biraz yamuk," dedi.

"Soyut bir şey."

"Bir şeyler ters gittiğinde hep böyle söylersin."

"Bu bir yalan."

"Bunu lise ikinci sınıfta kendi saçlarını kesmeye çalışırken söylemiştin."

"Bu hesaplanmış bir riskti."

"Altı hafta boyunca saçımı tel tokalarla topladım."

Ona işaret ederek, "Gergin görünüyordum," dedim.

"Çim biçme makinesiyle kavga etmiş ve kaybetmiş gibi görünüyordun."

Kirsten içeceğini boğazına kaçırdı. Trish ise sırtıtmaya bile çalışmadı.

Beck'e doğru yaklaştım, sesimi alçaltarak, "Dikkatli ol. Öz güvenimi yerle bir ediyorsun." dedim.

"Öyle miyim?" diye soruyor usulca. "Çünkü oturduğum yerden bakınca, planınızı tüm bara kamu hizmeti duyurusu gibi ilan etmenize sadece iki cümle kaldı."

"Asla yapmazdım."

Tam da o sırada, yeşil fötr şapkalı bir adam sendeleyerek yanlarından geçti ve kekeleyerek, "Hanımlar, bu gece eğleniyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," diyorum kesin bir dille.

"Hayır," diyor Beck tam o anda.

Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra uzaklaştı.

Beck'e dik dik baktım. "Bu neydi?"

"Yardım ettim."

"Onu korkutup kaçırarak mı?"

"Bu sayede antibiyotik kullanma ihtiyacından kurtulmuş olursunuz," diyor.

Başımı salladım, istemsizce güldüm. "Benim 'fahişe' dönemime hiç destek vermiyorsun."

Başını yana eğdi. "Bu tam bir dönem mi yoksa sınırlı süreli bir görev mi?"

"Mevsimlik," diyorum. "Tatil temalı."

Bu da onun bana gülümsemesine neden oluyor. Alaycı değil. Kendini beğenmiş de değil. Sadece... sıcak bir gülümseme.

Belki de beni yargılamıyordur. Belki de bana katlanıyordur. Her zaman yaptığım gibi onu da peşinden sürüklememe izin veriyordur.

"Şey," diyor, dizine kendi diziyle hafifçe vurarak, "eğer bunun iyi bir fikir olduğunu iddia edeceksen, ben de yakınlarda olmayı tercih ederim."

Duraksıyorum. Ona bakıyorum. "Neden?"

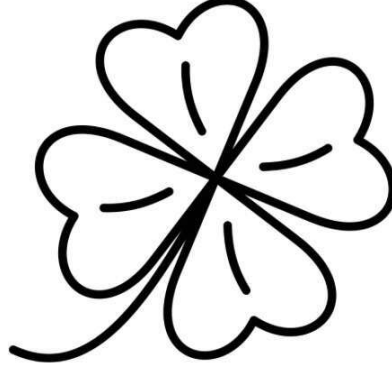
Omuz silkerek, "Birinin olup bitenleri takip etmesi gerekiyor herhalde," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Ve bunu yapacak kişi tam da sen misin?"

"Her zaman," diyor hafifçe, birasını kaldırırken.

Bardağımı onun bardağıyla tokuşturdum. "Çok fazla kendini beğenmişlik yapma."

"Böyle bir şeyi hayal bile edemezdim."

Bilim Macunu

Beck

8 yaşımda

Kapı zili yavaşça kapanırken, "Sence doğru daire burası mı?" diye sordu anne endişeyle.

Neredeyse ona, nereden bileceğim ki diyecektim. Gracie okulda birkaç yıldır en iyi arkadaşım olmasına rağmen, onun evine de hiç gitmemiştim. Beklediğimden daha uzak bir yere, sokak lambalarının seyrekleştiği ve yolun evler yerine açık alanların yanından geçtiği kasabanın sınırını geçene kadar arabayla gitmek zorunda kaldık. Apartmanlar birdenbire karşımıza çıktı—yoldan geriye çekilmiş, kaldırım yerine çakıl ve çimle çevrili iki alçak bina.

Ama ben bunların hiçbirini söylemiyorum.

Annem böyle oluyor, yeni insanlarla tanışınca endişeleniyor, yeni yerlerde gerginleşiyor.

Babam bundan sürekli şikayet ederdi.

"Aman Tanrım, Suzy," derdi. "Git kendini tanıt. Ne yapacaklar ki? Polisi mi arayacaklar? Kahretsin, her şeyi çok karmaşık hale getiriyorsun."

Bundan sonra annem sessizleşirdi. Kızmazdı. Sadece sessiz kalırdı.

Zorlamamanın, beklemenin ve olayları sakın tutmanın daha iyi olduğunu erken yaşta öğrendim.

Onu pek özlemiyorum. Babamı.

Kapı aniden açılıyor ve Gracie, sanki bütün gün beklemiş gibi sırtarak orada duruyor.

"Beck! Buradasın!"

Onunla ilgili en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Beni görmek, gününün en güzel kısmıymış gibi davranıyor. Gracie için hiçbir şey küçük değil. Her şey parlak, gürültülü ve önemli.

Kızıyla aynı kızıl saçlı ve yeşil gözlü, güzel bir kadın başını sallayarak göründü. "Gracie, sana kapıyı açmamanı söylemiştim. Ya yabancı biriye?"

"Ama öyle değil," diyor Gracie, sanki ben bir şeyin kanıtıymışım gibi beni işaret ederek. "Bu Beck."

Annesi içini çekip gözlerini devirdi, istemeden de olsa gülümsedi. Annesine döndü ve elini uzattı. "Ona aldırma. Sekiz yaşında, on sekizine doğru gidiyor. Ben Marie."

Anne, gözlerini yere dikmiş bir şekilde elini sıkıyor.

"Onu bırakmamı ister misin?" diye sordu annem, beni işaret ederek. Bütün yol boyunca bunun için endişelenmişti, gitmeli miydi yoksa kalmalı mıydı.

Marie bir an başını yana eğerek onu inceledi. "Sen de içeri gel, Suzy? Kahvem var. Ya da bir şişe şarabım."

Annem bunu duyunca başını kaldırdı. Şarabı sever. Ama babam gittikten sonra şarap onun için büyük bir lüks haline geldi.

Anneler içeri girerken Gracie elimi tuttu ve beni koridordan aşağı sürükledi. Odası pembe ve dağınık, her yerde kıyafetler ve oyuncak bebekler var. Ayrıca yapbozları da var. Hot Wheels arabaları. Aç Aç Hipopotam. Annelerimiz kanepede oturup sessizce konuşurken, arada bir kadeh sesleri duyulurken biz bunların hepsini oynadık.

"Bu benim en sevdiğim oyuncak," diyor Gracie saatler sonra. "Annem sadece burada, mutfakta kullanmama izin veriyor çünkü ortalığı dağıtıyor."

Bir sandalye çekiyor, benim yardımımıla üzerine çıkıyor ve yüksek bir dolaptan bir kutu alıyor. Kutunun üzerinde büyük kırmızı harflerle "Komple

Bilim Seti" yazıyor.

"İçinde deneyler, test tüpleri ve p—pi—piette'ler var."

"Pip-pip ne demek—?" Duraksıyorum. O kelime çok zor.

"Bu şık bir göz damlası," diyor, sanki bu her şeyi açıklığa kavuşturacakmış gibi.

Mutfak tezgahında yer açıp malzemeleri dışarı döküyor. Dışarıda hava kararmış, akşam yemeği vakti geçmiş olduğunu fark ediyorum. Annem normalde bu saatlerde beni çağırır.

Garip.

Köşeden şöyle bir göz atıyorum.

Anne gülüyor.

Kibar bir kahkaha değil. Gerçekten gülüyor. Yanakları pembeleşmiş. Omuzları her zamanki gibi kulaklarının hizasına kadar kalkmamış. Önünde şarap var ama gözleri berrak. Babasının Jack Daniels'la sarhoş olduğu gibi sarhoş değil.

Mutlu görünüyor...

Annem yıllar sonra ilk kez mutlu görünüyor.

Marie de gülüyor. Konuşurken birbirlerine doğru eğiliyorlar, sanki sırlarını paylaşıyorlarmış gibi. Tıpkı aynı türden zorluklardan geçmiş ve sonunda bunu sesli olarak anlatabildikleri için mutlu olan insanlar gibi.

Gözlerimi dikmiş bakıyorum, gözümü kırparsam kaybolacağından korkuyorum.

"Hadi ama Beck," diye fısıldadı Gracie arkamdan. "Ne yapıyorsun?"

"Bak," diye fısıldadım karşılık olarak.

Birlikte casusluk yapıyoruz.

"Vay canına," diyor Gracie sessizce. "Sean gittiğinden beri annemin böyle gülümsediğini görmemiştım."

"Sean kim?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Bir erkek arkadaşım vardı. Ondan hoşlanmıyordum." dedi.

"Neden?"

Kadın tezgaha döndü, sesi sanki havadan bahsediyormuş gibi rahattı. "Çok bağırdılar. Adam onu bir kere itti. Kadın kolunu ocakta yaktı."

"Şimdi de Chris var," diye ekliyor.

"Chris kim?"

"Yeni olan." diye sıırıttı. "Bana çikolatalı milkshake alıyor."

"Annenin her zaman bir erkek arkadaşı mı var?" diye soruyorum, olup biteni anlamaya çalışarak.

"Aşağı yukarı öyle," diyor, dikkati dağılmış bir şekilde.

Yanardağ patlıyor, her yere beyaz köpükler saçılıyor. Gracie parmak uçlarında zıplayarak alkışlıyor. "Çok havalı değil mi? Nasıl da patlıyor?"

Ben cevap veremedim annem geniş bir gülümsemeyle mutfığa girdi.

"Tahmin et bakalım Beck. Biliyorsun, yeni bir yer arıyorduk?"

"Evet," diyorum ve başımı sallıyorum. Eski daireden bıktım. Yankılardan. Ben uyumam gerekirken annemin kanepede ağlamasından.

"Şey," dedi annem ellerini çırparak. "Marie, yan binada boş bir daire olduğunu söyledi. Onu alabileceğimizi düşünüyor."

Gracie nefes nefese kalır.

"Bu çok güzel olmaz mıydı?" diye soruyor anne.

"Evet!" diye çığlık attı Gracie. Bana doğru atıldı, o kadar sıkı sarıldı ki nefes almakta zorlandım. Elleri bilimsel bir sıvıyla yapış yapış olmuştu ama ben geri çekilmedim.

"Çok eğlenceli olacak, Beck," diyor. "Her zaman birlikte olabiliriz. Sonsuza dek."

Sonsuza dek sürecek bir şeyin nasıl işlediğini tam olarak anlamasam da başımı sallıyorum.

Bildiğim tek şey, insanların en çok sevdiği şeylerin en kolay kırılan şeyler olduğu.

Ve bundan ne kadar nefret ettiğimi zaten biliyorum.

Gracie Sunmak

Kirsten ve Trish birbirlerine dönerek, derin bir sohbete dalmış halde duruyorlar. Ben de söz hakkı alıyorum.

"Sarah nasıl?" diye soruyorum, sesimin sertliğini gizlemeye özen göstererek.

Beck bir anlığına duruyor. "Ayrıldık."

Gözlerimi kırıpıyorum. "Ne? Ne zaman?" Rahat bir tavır takınmaya çalışıyorum ama tamamen ıskalıyorum. "Onun kesinlikle iyi biri olduğunu düşünmüştüm. Yaklaşık altı aydır birlikteydiniz, değil mi?"

Bira bardağına bakıp bir kez çevirdi. "Buna benzer bir şey."

"Baharatlarını alfabetik sıraya göre dizmiş bir adamla çıktığının farkında mıydı?" diye ekledim hafifçe, ondan bir gülümseme koparmaya çalışarak.

Beck'in kaşlarını çatmasından nefret ediyorum. Bilgece başımı salladım ve ekledim, "Çünkü bu çok fazla."

"Verimli," diye mırıldanıyor. Hala bana bakmıyor. "Hem zaten o kadar ciddi bir şey değildi."

Gülüşüm, engelleyemeden ağzımdan kaçtı, komik olamayacak kadar keskin. "O kadar ciddiydi ki seni zar zor gördüm. Kayboldun."

Kasılıyor.

Çeneme dokunup düşünüyormuş gibi yapıyorum, oysa ne kadar zamandır görüşmediğimizi tam olarak biliyorum. Saydım. "Bakalım. Seni iki aydır görmedim?" Başımı yana eğiyorum. "Beş yaşımızdan beri birbirimizi görmeden geçirdiğimiz en uzun süre bu." Zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Bu gece gelip gelmeyeceğinden bile emin değildim."

Beck'in başı aniden yukarı kalktı. Çenesi kasıldı, tıpkı istemediği bir kavgaya hazırlanırken her zaman olduğu gibi. "Meşguldüm."

"Onunla birlikte," diyorum.

Sözler aramızda yankılanıyor. Yüksek sesle değil. Kızgınlıkla değil. Sadece gerçek. Ve neden beni bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Beck'in kız arkadaşları oldu. Çıktı, belki benim kadar çok değil ama yeterince. Sadece daha önce hiç kimseye karşı ciddi görünmemişti.

Nefesini vererek, "Sen de meşguldün," dedi.

"Brandon'la birlikte," diyorum, o sözünü bitirmeden önce savunmacı bir tavırla.

Başımı bir kez salladı. "Brandon'la birlikte."

Yüzüne bakıyorum, bir şeyler arıyorum—öfke, kırgınlık, rahatlama. Bana hiçbir şey vermiyor. Beck her zaman duygularını saklamakta iyi olmuştur. Sanırım bunu genç yaşta, babası hâlâ hayattayken öğrenmişti.

"Brandon'dan nefret ediyordun," diyorum.

"Ondan nefret etmedim."

Kaşımı kaldırdım. "Ondan kesinlikle nefret ediyordun."

Hemen cevap vermiyor. Cevap verdiğinde ise sesi çok sakın. Fazla sakın. "Senin için ortada olmayan bir adamla hayat kurma planlarını yapmanı izlemek hoşuma gitmedi."

Göğsümde bir sıkıntı hissediyorum. Çünkü haksız değil. Ve çünkü her şey bitene kadar bunu fark etmedim.

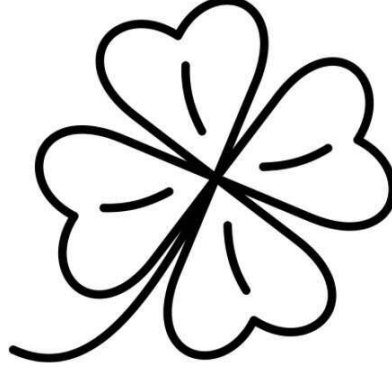
Uzun bir sessizlikten sonra, zoraki bir gülümsemeyle, "Şaka ikimizin de başına patladı," dedim.

"Öyle görünüyor," diyor.

Başımı yana eğerek, kırılgan görünmekten ziyade alaycı bir tavır takınmaya çalıştım. "Peki... sen de tek gecelik bir ilişki ister misin?" Bara doğru belirsiz bir şekilde işaret ettim. "Birçok seçenek var."

Sonunda Beck bana baktı. Gerçekten bana baktı.

"Hayır, Gracie," diyor sessizce. "İstediğim bu değil."

Yavaş Çekim

Gracie

11 yaşında

Okulumuzun avlusu her zaman kirli. Kaldırıma yapışmış şeker ambalajları. Çöp kutuları kaç kere boşaltılırsa boşaltılsın taşmaya devam ediyor.

Bir süreliğine yeni bir fen bilgisi öğretmenimiz vardı. Üniversiteden yeni mezundu. Hâlâ çaba göstermenin bir anlamı varmış gibi gülümsüyordu. Sanki kimsenin aklına gelmemiş gizli bir çözüm keşfetmiş gibi, okul çapında temizlik ve Çarşamba günleri duvar yıkama etkinlikleri düzenlemeye çalıştı.

Beck ve ben her seferinde gönüllü olduk. Masaları sildik. Çöp topladık. Denedik.

İki gün sonra avlu tıpkı aynı görünüyordu.

Sonunda öğretmen pes etti. Başka bir okula, daha iyi bir okula transfer oldu.

Bazen keşke beni de yanında götürseydi diyorum. Bilgisayarların açıldığında titremediği bir yere. Teknoloji laboratuvarının sadece kirli Legolarla dolu üzücü bir kutu olmadığı bir yere. Tamirlerin gerçekten işe yaradığı ve benim gibi bir kızın sevdiği bilim ve matematik kitaplarını almak için annesiyle pazarlık yapmak veya fazladan ev işi yapmak zorunda kalmadığı bir yere.

Şu anda arkadaşlarım fark etmesin diye defterimin içine sakladığım "Çocuklar İçin Fizik" adlı kitabı okuyorum.

Tam o sırada Beck yanlarına geliyor.

Geçen yıl gözlük takmaya başladı. Gözlükleri sürekli burnundan kayıyor, özellikle elleri doluyken. Tepsisi eğiliyor, gözlükleri kayıyor ve ben de otomatik olarak ellerimi kaldırıp düzeltiyorum.

Tam zamanında kendimi durdurdum.

"Hey," dedim tepsisini masamıza bıraktıktan sonra. Altı yıldır yemek yediğimiz aynı masa. Sadece şimdi masa kızlarla dolu. Ve Beck. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Lensin ardında gözleri daha büyük, kahverengisi daha koyu görünüyor. "Elbette. Ne haber?"

Onu birkaç adım öteye, kimsenin duymadığı çitin yanındaki bir yere doğru elimle işaret ediyorum. Kalbim sanki yanlış bir şey yapmışım gibi gümbür gümbür atıyor, bu da haksızlık gibi geliyor çünkü bunu onun için yapıyorum.

"Ögle yemeğiyle ilgili..." Sözüm yarım kaldı, boğazım düğümlendi.

"Ne, makarnalı peynir mi?" diye şaka yapıyor. "Katılıyorum, resmen yapıştırıcı gibi." Yüzümü fark ediyor. Kaşları endişeyle çatılıyor. "İyi misin, Gracie?"

"Evet. Ben sadece..." Boğazımı temizledim. Sonra tekrar temizledim.

Beck için yapın. Beck'i koruyun.

Bu kararın doğru olduğuna emin olmamı sağlayan anı tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum.

Beden eğitimi dersi. İki hafta önce.

Ayakkabımın bağcıklarını bağlıyordum ki tribünlerden Mike Watson'ın sesini duydum. Yüksek sesliydi. Kendinden emin bir sestti. Sanki duyulmaktan hoşlanıyordu.

"Beck adındaki çocuğu kim tanıyor?"

Onlara daha da yaklaştım, onları görebilmek için öne doğru eğildim.

İki çocuk homurdandı.

“Gözlüklü olan mı?”

"Her zaman kızlarla birlikte oturan kişi mi?"

Hepsi başlarını salladı. Burası büyük bir okul değil. Herkes herkesi tanıyor.

Mike, sanki bir hikaye anlatmaya hazırlanıyormuş gibi arkasına yaslandı. "Evet. Şu. Yüzünü görmekten bıktım. Çocuk tam bir korkak." Geniş ve acımasız bir şekilde sırttı. "Onun ağzını burnunu dağıtacağım. Belki yarın."

Midem o kadar alt üst oldu ki, spor salonunun zemininde kusacaktım gibi hissettim.

Mike, ertesi sabah bir öğretmene küfrettiği için okuldan atıldı; bu adeta bir mucize gibiydi. Ama mucizeler uzun sürmez. Söylentilere göre geri dönecek. Hem de yakında.

Bu da demek oluyor ki fazla zamanım yok.

Beck'in biraz daha ortama uyum sağlaması gerekiyor. Kolay hedef gibi görünmeyi bırakması lazım.

Buralarda farklı olmak bir davettir. Tuhaf olmak ise bir uyarı işareti, yanıp sönen kırmızı bir levhadır. Yanlış çocuk grubunun dikkatini çekmenize neden olan türden bir işaret.

Okulu daha güvenli hale getiremem. Çocukları daha iyi insanlar yapamam.

Ama Beck'i ateş hattından uzaklaştırabilirim.

Onu oraya itmek zorunda kalsam bile.

Derin bir nefes aldım ve aceleyle, "Bence artık bizimle, kızlarla ve benimle öğle yemeği yememelisin..." dedim.

Beck bunu duyunca gözlerini kırıyor, sonra tekrar kırıyor, sanki ne dediğimi anlayamıyor gibi.

Cesaretimi kaybetmeden devam ediyorum. "Yani, sadece öğle yemeğinde. Okuldan sonra yine birlikte vakit geçirebiliriz. Her gün. Her zaman olduğu gibi. Sadece... belki burada ayrı oturmalıyız."

“Ama ben her zaman senin yanında otururum.”

“Biliyorum,” diyorum hızla. “Küçükken sorun yoktu. Ama şimdi erkekler bir arada, kızlar da bir arada oturuyor. Durum böyle işte.”

Kaşlarını çattı. "Kızlar iyidir. Erkekler sadece spor hakkında konuşmak istiyorlar."

"Sporun neresi yanlış?" diye soruyorum, oysa cevabı zaten biliyorum.

"Sporu sevmiyorum, Gracie."

Şimdi beni sinir ediyor. Yardım etmeye çalışıyorum, o ise direniyor. "Belki denemelisin Beck. Eğlenceli olabilir."

Başını salladı. "Biliyorsun, bu benim tarzım değil."

"Öyle olmalı," diyorum, niyetimden daha sert bir tonda. Kalbim hızla çarpıyor şimdi. "Çünkü aksi takdirde sana sataşacaklar."

Hareketsiz kalıyor. "Ne?"

İçimden bir ah çektim, tüm nefesim kesildi. Böyle çıkmasını istemiyordum. "Beden eğitimi dersinde birkaç çocuğun seninle dalga geçtiğini duydum. Bizimle oturduğun için."

Bana dikkatlice bakıyor. "Bu seni utandırdı mı?"

Yüzüm kızardı. Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. "Hayır," diye yalan söyledim, kollarımı kavuşturup çenemi öne doğru uzatarak.

Uzun süre beni inceledi. Sonra başını salladı. "Tamam."

Aynen öyle.

Beck tepsisini topluyor ve ben nefesimi tutarak, erkek çocukların masalarına doğru giderken onu izliyorum. Tereddüt ediyor, değerlendiriyor, sonra bir grup seçiyor. İyi çocuklar, bazıları kadar kötü değiller. Konuşuyorlar ve sonra Beck sıranın sonundaki boş bir sandalyeye oturuyor. Kalp atışlarım normale dönüyor.

Kız arkadaşlarıma dönüp oturdum. Öğle yemeğinin her zamanki gibi eğlenceli, dedikodu ve kahkahalarla dolu olmasını bekliyordum, ama öyle olmadı.

Bana göre değil.

Konuşmaları zar zor duyuyorum. Yanımdaki boş sandalyeye bakmaya devam ediyorum.

Keşke Beck geri dönseydi.

Gracie

Sunmak

"Bir bira daha ister misin?" diye soruyor Beck, elimdeki boş bardağa başıyla işaret ederek.

"Evet. Teşekkürler." Ona uzattım ve o ayağa kalktı.

"Peki ya siz bayanlar?" diye soruyor Kirsten ve Trish'e. "Ben bara gidiyorum. Size bir şey getireyim mi?"

Trish hemen "Ben," diye yanıtladı. "Rom ve kola lütfen."

Boş bardağını ona uzatıyor ve eğer halüsinasyon görmüyorsam, parmaklarını onun parmaklarında bir an fazla uzun süre gezdiriyor, sonra da bırakıyor.

Beklemek.

Bu... kasıtlı mıydı?

Başımı birden kaldırdım, Beck'in tepkisine aşırı derecede odaklanmıştım, sanki rızam olmadan yavaş çekim bir bilim deneyi izliyordum.

Ama Beck, Beck işte. Bardağı sanki normal bir bardakmış gibi alıyor. Sanki kızın eli az önce onun elinde küçük bir dönüş yapmamış gibi.

Göz kırpma yok. Gülümseme yok. "Aa, benimle flört ediyorsun" gibi bir şey yok.

Hiç bir şey.

Bu da ya çok güven verici...

...ya da çok sinir bozucu.

"Teşekkürler!" diye seslendi Trish arkasından, ses o kadar yüksekti ki pub'ın yarısı duyabildi.

Beck arkasına dönmeden, omzunun üzerinden elini tembelce sallayarak yürümeye devam etti.

Arkamı döndüğümde Trish'in onun arkasından baktığını gördüm.

"Vay canına," diyor, "gerçekten çok güzel bir kalçası var."

Sonra donakaldı. Elini ağzına kapatıp bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Üzgünüm Gracie. O senin mi?"

"Ne? Kim?" diye soruyorum otomatik olarak, Beck'e sanki gerçekten kimden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi bakarak.

Ama şimdi bunu söylediğine göre—

Evet. Gerçekten de güzel bir poposu var.

Peki... her zaman böyle miydi?

Tişörtlerinin omuzlarına bu kadar sıkıca oturduğunu hatırlamıyorum. Ya da hareket ettiğinde kollarının nasıl yapıştığını. Bara ulaştığında bir gerilme oluyor, pamuğun altında kaslar kıpırıyor ve birdenbire köprücük kemiğimi, kalp atışımı, buradaki sıcaklığı çok net hissediyorum.

Normal bir insan gibi nefes almaya çalışarak tişörtümün yakasını hafifçe çekiştiriyorum.

"Beck. O yakışıklı çocuk? Clark Kent gözlükleri takan?" diye sordu Trish, bu sefer daha yavaş bir sesle. "Senin mi?"

"Hayır." Biraz fazla hızlı bir şekilde gülüyorum. "Hayır. Benim değil."

Arkadaşlar. Sadece arkadaşlar.

“Birbirimizi sonsuza dek tanıyoruz,” diye ekliyorum, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. “Anaokulundan beri. Yakın büyüdük, aynı mahallede. Annelerimiz en iyi arkadaş.” Omuz silkiyorum. “Neredeyse hiç ayrılmıyorlar.”

Bu doğru. Suzy ve Marie hâlâ sapasağlam bir çift. Kötü erkek arkadaşları, ayrılıkları, para sorunlarını, her şeyi atlattılar. Hayat onlara ne getirirse getirsin, birbirlerine kenetlendiler.

Ben de eskiden Beck ile benim de öyle olacağımızı düşünürdüm.

Ta ki son birkaç aydır ortadan kaybolana ve beni telefonuma aptal gibi bakakalana kadar.

Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Trish gözlerini kısarak bana baktı. "Emin misin?" Başını yana eğdi. "Bütün bu geçmişe rağmen hiç... hata yapmadın mı? Bir gece sarhoş olup da işler karışmadı mı?"

“Hayır,” diyorum kararlılıkla. “Asla.”

Ona o öpücüğü anlatmıyorum.

Yıllar önce yaşanan o aptalca, yumuşak, zararsız öpücük. Sayılmayan o öpücük. Ve artık kesinlikle aklıma bile gelmeyen o öpücük.

Ama bazen, belki de, yapıyorum.

Bazen, istemeden gördüğüm rüyalarda, dudaklarının nasıl yumuşak ve tanıdık olduğunu hatırlıyorum. Meyve suyu, rom ve güven duygusunu andıran tadını da hatırlıyorum.

Başımı hafifçe sallıyorum, sanki o anıyı zihnimin en derinliklerine geri gönderebilirmişim gibi.

Kilit altında.

Ait olduğu yerde.

Trish bana kesinlikle inanmıyor. Kirsten'e dönüyor, kaşlarını kaldırarak sessizce "Bana doğruyu söyle" der gibi bir ifade takınıyor.

Kirsten sorguya çekiliyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ve onları birlikte çok gördüm." Bana baktı. "Beck, birinci sınıfta neredeyse yurt odamızda yaşıyordu. Film izlerken geç saatlere kadar kalırsak, çoğu zaman yerde uyuyakalırdı."

Kendimi durduramadan gülümsüyorum.

Birinci sınıf. Beck ile aynı okula gelmeye karar verdiğimizde, ikimiz de bursluyduk, ikimiz de annelerimizi yalnız bırakmaktan korkmuyormuş gibi yapıyorduk. Her zaman olduğu gibi birbirimize bağlıydık. Yan yana ders çalışıyorduk. Gece geç saatlerde dışarıdan yemek sipariş ediyorduk. Film

maratonları yapıyorduk. Uyuyakaldığında üzerine nazikçe örttüğüm battaniye...

Çok yakındık.

Herkesten daha yakın.

Ama nedense, geçen yıl boyunca birbirimizden uzaklaştık.

Kirsten bana öyle bir bakış attı ki, sadece iyi arkadaşların yapabileceği türden, tek bir kelime etmeden tüm tartışmayı sonlandıran bir bakış.

Senden hoşlanıyor.

O her zaman böyle olmuştur.

Bunu hep söyledi. Bu konuda benimle tartıştı. Ona bunun saçma olduğunu, Beck'in sadece Beck olduğunu, sadece arkadaş olduğumuzu kaç kere söylesem de, bir türlü kabullenmedi.

O bunu hep sorguladı. Ben de hep hayır dedim.

"Kesinlikle bir kız arkadaşı vardır," diyor Trish, düşüncelerimi bölerek.

"Evet," diyorum, bilerek Kirsten'e bakmadan. "Ayrılmışlar. Az önce öğrendim."

"Ah." Trish'in gözleri parladı. "Yani onun peşinden gitsem umursamazdın mı? Mesela... bu gece?"

Göğsümde keskin bir burkulma hissediyorum. Belki de sinir bozucu bir şey. Ya da yakından bakmak istemediğim başka bir şey. Keşke bu konuyu kapatsa. Bu konuşma beni çok geriyor, tam olarak adlandıramadığım bir huzursuzluk içindeyim.

"Ne istersen yap," diyorum. Sözlerim, niyetimden daha sert çıkıyor ağzımdan. "Onun sorumluluğu bende değil."

Trish gülümsedi ve koltuğunda hafifçe kıpırdandı. "Tamam. Geri döndüğünde onu dansa davet edeceğim."

"Evet," diye mırıldandım. "Neyse. Harika."

Masada duran viski kadehini uzanıp alıyorum.

"Ne oluyor lan Gracie?" diye bağıırıyor.

Çok geç.

Alkol boğazımdan aşağı inerken, ona orta parmağımı göstererek bir yudumda içiyorum. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum, göğsümde bir sıcaklık dalgası yükseliyor.

"Sana sonra bir tane alırım," diyorum ona, bunu kesinlikle bir davet olarak söylemiyorum.

Her şeye rağmen gözleri parlıyor.

"Bunu aklında tutmanı bekliyorum," diyor sırtarak.

Gözlerimi o kadar devirdim ki neredeyse canım acıdı. "Biranı iç, Devon."

Hiç etkilenmemiş bir şekilde sadece gülüyor. "Daha önce söylediklerimde ciddiym. Bu gece çok iyi görünüyorsun. Hem de... tehlikeli derecede iyi."

"Dikkatli ol," diyorum kuru bir tonda. "Eğer sen sen olmasaydın, iltifatlar gerçekten işe yarayabilirdi."

Bu söz üzerine Devon hariç tüm masa kahkahalarla patladı.

Beck

14 yaşında

"Sporlardan nefret ettiğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" diye takılıyor Gracie ve ben de onun amigo eteğine bakmamak için çok çaba sarf ediyorum.

Pileli. Sarı ve kırmızı. Hareket ettiğinde sallanıyor, parlak ve görmezden gelinemez. Spor salonunun zemininden ponponlarını almak için eğildiğinde beynim kısa devre yapıyor ve yüzüm kızararak hızla başka yöne bakıyorum.

"Bunlar sadece hormonlar," dedi annem, kızlara ilgi duymaya başladığımı nadiren itiraf ettiğimde.

Ona bunun tek bir kız olduğunu söylemedim. Çok özel bir kız. Hatırladığım kadarıyla haftanın en az altı günü evimizde olan kız.

Hormonlar, bir yılda yedi santim uzamamın, cümle ortasında sesimin çatlamasının, daha önce hiç olmayan yerlerde çıkan tüylerin ve son zamanlarda vücudumun alışılmadık, çok büyük, çok gürültülü, çok farkında hissetmesinin de açıklamasıydı.

"Hâlâ spordan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, takım arkadaşlarım ve antrenörlerim duymasın diye Gracie'ye daha da yaklaşıyorum. Arkama uzanıp gözlüklerimi yerinde tutan kayışı sıkıyorum. Bazen koşarken buğulanıyorlar. "Seçmelere bile katılmadım, hatırlıyor musun?"

Spor salonundayız. Sekizinci sınıf. Ortaokul, ilkokuldan bir üst seviye. En azından artık gerçek bir bilim laboratuvarımız var, Bunsen ocakları ve sayaçlarıyla birlikte. Gracie herkesten önce sahiplendi. Erken gelmek için özel izin aldı. Kendi deneylerini yaptı.

Diğer çocukların, hatta sözde arkadaşlarının bile bildiğini sanmıyorum. Daha güzel, daha popüler oldu. Sanki iki farklı hayat yaşıyor. Sadece bana gösterdiği bilim meraklısı kız ve okulun geri kalanının gördüğü amigo kız. Aptal numarası yapmıyor. Sakar gibi davranmıyor, ama en iyi yönlerini

gizli tutuyor. Bu neredeyse beni kızdırıyor, ama sonra... hoşuma da gidiyor. Maskesinin düşmesine izin verecek kadar güvendiği tek kişi benmişim gibi.

“Ama çok iyi oynuyorsun!” diyor Gracie. Basketbol topunu elimden alıp birkaç kez sektirdikten sonra geri veriyor. “Geçen maçın en skorer oyuncusuydun.”

Burun kıvırdım. “Çünkü ben herkesten üç inç daha uzunum.”

Doğrusu bu. Basketbol koçunun bana yaklaşmasının, takıma katılmamı istemesinin, her maçta beni ilk beşte oynatmasının gerçek sebebi bu. Çünkü ben zaten 1.83 metre boyundayım.

Neredeyse hayır diyecektim.

Sonra anladım ki basketbol oynamak maç demekti. Maçlar demek amigo kızlar demekti. Ve amigo kızlar demek Gracie demekti.

Ben aptal değilim. Takıma hemen katıldım.

“Diğer çocuklar boy olarak bana yetişince yedek kulübesinde oturacağım, Gracie. O kadar da iyi değilim.” Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ya da beni desteklemeyi bıraktığında kendimi de. Son birkaç maçta, bir şut attığımda sevinçten zıplayıp ışıldamasını izlemek çok güzel hissettirmişti.

“Umurumda değil,” diyor ve omzuma şakayla karışık bir yumruk atıyor. “Bilmiyor musun, Beck?”

Bana bakıyor, gözleri sıcak ve kararlı.

“Ne yaparsan yap, seni destekleyeceğim.”

Gracie Sunmak

Trish onu ilk gören kişi. Bunu, doğruluşundan, saçlarını parmaklarıyla düzeltmesinden ve göğüs dekoltesini biraz daha aşağı çekerek oldukça açık bir görünüm sergileyen tişörtünden anlayabiliyorum.

Bakışlarını takip etmek için arkamı döndüm ve gerçekten de oradaydı.

Beck.

Kalabalığın arasından bize doğru rahat ve tanıdık bir şekilde ilerliyor, içeceklerimizi sanki bunu milyon kere yapmış gibi tek elinde dengede tutuyor, ki gerçekten de yapmıştı. Büyürken birçok ek işte çalışmış; araba yıkamak, hamburgerci, garsonluk. Ben de aynısını yaptım, sadece benim işlerim daha çok alışveriş merkezinde kıyafet ve makyaj satmaktı. Tek başına anneleri olan fakir çocuklar çabuk öğrenir. Bardağı düşürmemeyi, kıyafetleri yırtmamayı, işten atılmanıza neden olacak hatalar yapmamayı.

Annelerimizin paraya ihtiyacı vardı, bahanelere değil.

Beck yanımıza geldi, içecekleri masaya bıraktı ve önce benim kupamı bana doğru uzattı.

Elime alıyorum, içmeye başlıyorum.

Otururken sessizce, "Dikkatli ol," diyor. "Bunları normalden daha hızlı boşaltıyorsun."

"Kutlama yapıyorum," diyorum çenemi yukarı kaldırarak.

"Neyi kutluyorsunuz?" diye soruyor, yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle.

"Hayat. Şans. Ölmemek," diye sıralıyorum. "Her zamanki şeyler."

Ağzı hafifçe kıvrıldı, ama gözleri Devon'ın önündeki boş kadehe kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Barda otururken gördü mü? Devon'ın içkisini çaldığımda?

Beck'in gözlerinde bir değişiklik oluyor. Çok ince bir değişiklik. Kızgınlık değil. Sadece... dikkatli.

"Hey!" diye neşeyle seslendi Trish, biraz daha yaklaşarak. "Beck, değil mi?"

"Evet, o benim," diyor rahatlıkla ve işte böylece dikkati benden uzaklaşıyor.

"Dans eder misin?" Gözlerini kırıştırıyor. Gerçekten de kırıştırıyor. İnsanların hâlâ bunu yaptığını bilmiyordum.

Beck hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırıştırdı. Düşünmeden bana baktı. Olanları gördüm. Refleks. Sanki dışarı çıkıp çıkmayacağına karar vermeden önce hava durumunu kontrol ediyormuş gibi.

Midem alt üst oldu. Yavaş ve bulandırıcı bir kasılma.

Trish aceleyle, "Yani, isterseniz. Baskı yok. Sadece sormak istedim," dedi.

Ona doğru baktı, yüzünde kibar bir gülümseme vardı. "Şey... Evet. Tabii." Elbette.

Çok hevesli değilim. İsteksiz de değilim. Sadece... iyiyim.

Trish hafifçe çığlık attı. Kirsten ve ben onun geçmesine izin vermek için kenara çekildik. Trish yanına vardığında Beck çoktan ayağa kalkmıştı. Trish elini tuttuğunda, parmakları sanki önceden prova edilmiş gibi, sanki oraya aitmiş gibi onun parmaklarıyla kenetlendiğinde Beck irkildi.

Donakaldım, gözlerimi ondan ayıramadım.

Elini onun eline kenetledi.

Kalabalığın içinde kayboldular, onun sarı saçları havada uçuşuyordu, onun daha koyu renkli kafası ise herkesin üzerinde yükseliyordu. Haklıydı.

Lise son sınıfta boyu uzamayı bırakmıştı ama yine de 1.93 metreye ulaşmış ve eyalet şampiyonluğunu kazanmıştı. Her maçta oradaydım. Tezahürat yapıyordum.

Dans pistinde Beck ilk başta sert hareketler yapıyor, elleriyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Trish ise hiç tereddüt etmiyor. Ona yaklaşıyor, sallanarak, ona doğru gülerek eşlik ediyor.

Masaya geri döndüm ve biramın geri kalanını hemen bitirdim.

Kirsten bardağının kenarından bana bakıyor. "İyi misin?"

"Kesinlikle," diyorum. "Neden olmasın ki?"

Bir kaşını kaldırıyor. Sonra tekrar indiriyor. "Pekala."

Müzik değişiyor, yüksek sesli ve gürültülü bir şeye dönüşüyor, bas sesleri zemini titreştiriyor ve pub coşuyor. İnsanlar geçici dans alanına akın ediyor, kollarını omuz omuza atıyor, bedenlerini birbirine bastırıyorlar.

Bakmamaya çalışıyorum.

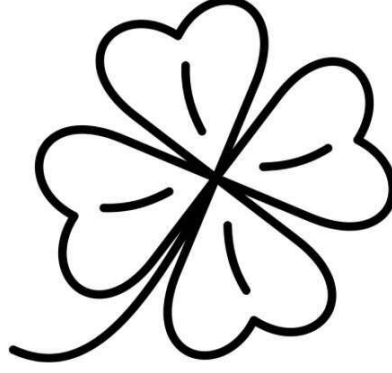
Başarısız oldum.

Beck, Trish'le dans ediyor. Gerçekten dans ediyorlar. Artık rahatlamış, omuzları hareket ediyor, müziğin üzerinden onu duyabilmek için başını aşağıya eğmiş. Trish bir şey söylüyor ve Beck kahkaha atıyor, hem de gerçek bir kahkaha; Beck bir anlığına başını geriye atıyor.

Bu manzara göğsüme bir yumruk gibi saplandı.

Bira bardağımı sertçe masaya bıraktım, masa sallandı.

"Kirsten," diye ilan ediyorum. "Hadi gidip biraz bela bulalım."

Yeni Bir Şey

Gracie
16 yaşında

Mezuniyet balosu hazırlıkları en az iki hafta sürüyor. Alışveriş merkezine geziler. Bir saat uzaklıktaki outlet mağazalarına daha uzun bir araba yolculuğu. İkinci sınıftayım ve her şey ekstra önemli geliyor çünkü mezuniyet balosu kraliçeliğine aday gösterildim. Kazanacağımı sanmıyorum ama yine de diğer adaylarla birlikte o sahnede iyi görünmek, oraya aitmişim gibi gülümsemek istiyorum.

Elbisem turkuaz rengine. Bana sadece fotoğraflarda gördüğüm, kumsalda kırılan dalgaları hatırlatan türden bir mavi.

Elbiseyi arkadaşlarımla birlikte seçiyorum, hepimiz gülüyoruz, elbiseleri soyunma kabini kapılarının üzerinden birbirimize uzatıp duruyoruz.

“İşte, Judy.”

"Bu sana daha çok yakışacak, Karen."

Bu elbiseyi giyip aynaya baktığımda, anlıyorum. Etek boyu tam istediğim gibi. Yaka yeterince açık ama fazla değil. Kendimi yansıtıyor, sadece daha cesur. Daha güzel. Kimseye teklif etmiyorum. Sadece dışarı çıkıyorum, herkesin hayranlıkla bakmasına izin veriyorum ve doğruca kasaya gidiyorum.

O gece, Beck'in evinde annem ve Suzy için bir moda gösterisi yaptım. Beni fermuarla giydirirken saçlarımı kenara çektiler, sonra da denemem için farklı ayakkabılar getirmek üzere koşturdular.

"Bu gümüş olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

—ve işte o zaman ön kapı açılıyor.

Beck, hafta sonları çalıştığı hamburgercinin üniformasıyla içeri giriyor. Maaşını aldığıında, üniversite masrafları için annesine veriyor. Son zamanlarda bu konuyu konuşmaya başladık. Buradan ayrılmak, bir şehre gitmek hakkında.

Bu gece, sanki sert bir şeye çarpmış gibi aniden duruyor.

Sanki dünya gözlerinin önünde değişmiş gibiydi.

"Vay canına, Gracie," diye fısıldadı.

Alaycı değilim. Sesimi yükseltmiyorum. Sadece... hayran kaldım.

Odaya, göğsüme ağır bir şey çöküyor ve birdenbire nefes almakta zorlanıyorum.

Zaman yavaşlıyor, inceliyor. Annelerimizin kanepede oturduğunun, sokakta bir köpeğin havladığının belirsiz bir şekilde farkındayım. Ama çoğunlukla onun farkındayım; bir eli hâlâ kapı kolunda, bir ayağı havada asılı, sanki hareket ederse bozulacak bir büyü varmış gibi.

"Beğendin mi?" Yutkunuyorum ve hafifçe dönüyorum, etek bacaklarımın etrafında yumuşakça dalgalanıyor.

Kalbim boğazımda, cevabını bekliyorum.

İlk defa Beck'in sadece Beck olmadığını fark ediyorum.

O bir erkek çocuğu.

Ve bana sanki yepyeni bir şeymişim gibi bakıyor.

Gracie

Sunmak

Kirsten ve ben daha sonra geri döneceğimize dair söz vererek standdan ayrılıyoruz.

"Nereden başlayalım?" diye soruyor, odayı askeri bir stratejist gibi inceliyor.

“Bar. Kesinlikle.” Kalabalığın itiş kakışında ayrılmamak için dirseğinden tutuyorum. Ayakkabılarımızın altındaki zemin yapış yapış, sanki son birkaç saatte dökülen tüm içecekler kalıcı bir tabakaya kaynaşmış gibi. Birisi bira ve naneli sakız kokusuyla yanımdan geçiyor ve bas sesleri kaburgalarımı sarsacak kadar güçlü geliyor.

Gözlerim, istemeden de olsa dans pistine takılıyor.

Çok fazla insan. Çok fazla hareket. Sarı saçların bir anlık parıltısı, Trish olmadığını fark etmeden önce midemi bulandırıyor.

Kendime kızarak başka yöne bakıyorum.

Pencerenin dışında, gökyüzü gecenin koyu mavisine bürünmüştü. Barın arkasında, barmenler savaş alanındaymış gibi hareket ediyor, içki dolduruyor, siliyor, siparişler bağıryorlardı; bileklerinden plastik boncuklu kolyeler sallanıyor, bira bardakların kenarlarından taşıyordu. Arkamızda bir yerlerde, bir masadan bir tezahürat yükseliyor ve tüm pub tek bir organizma gibi karşılık veriyordu.

Kirsten kolumu daha sıkı kavradı. "Tamam," dedi, korkmuş ama aynı zamanda da sevinçli bir şekilde gülümseyerek. "Eğer bundan sağ çıkarsak, madalyaları hak ediyoruz."

Bara bile varmadan biri bizi durduruyor.

“Hey,” dedi adam, müziğin gürültüsünü bastıracak kadar kulağıma bağırarak için eğilerek. Uzun boylu, koyu saçlı, kolları kıvrılmış yeşil düğmeli bir gömlek giymiş. Temiz. Sevimli. Güven veren biri gibi görünüyor. “Affedersiniz, birini mi bekliyorsunuz yoksa sizi bir saniyeliğine mi aranıza alabilirim?”

Beklemek.

Kelime komik geliyor.

Kirsten'in kaşları birden yukarı kalktı. Bana sanki Noel gelmiş gibi baktı.

Tereddüt ediyorum. Sadece bir an. Oda hafifçe sallanıyor, biranın etkisi sonunda kendini gösteriyor. İstemsizce ona doğru, kalabalığa, hareket eden beden yığınınna, doğru—

Hiç bir şey.

"Bir saniye makul görünüyor," diyorum, dikkatimi tekrar olması gereken yere yönlendirmeye çalışarak.

Doğru cevabı vermiş gibi sırtıttı. "Ben Matt."

“Gracie,” diyorum. “Bu da Kirsten.”

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor, başıyla ona selam verdikten sonra dikkati tekrar bana dönüyor. "Aziz Patrick Günü'nde acemi misiniz yoksa

deneyimli bir profesyonel mi?"

Her zamankinden biraz daha yavaş bir şekilde gülüyorum. "Profesyonelce. Ama normalde bu kadar erken başlamayız. Zaten birkaç saattir buradayız, bunun ya çok cesurca ya da çok aptalca olduğunu fark ediyorum."

"İkisinden de biraz," diyor rahatlıkla. "Ama kendi başınızın çaresine bakıyorsunuz gibi görünüyor."

Kirsten boğazını yüksek sesle temizledi. "Şurada... duracağım." Yaklaşık bir metre ötedeki bir noktayı işaret etti. "Güvenlik için."

"Çok sorumluluk sahibi," diyor Matt ciddi bir ifadeyle.

İstemsizce gülümsüyorum. Sonra bakışlarım, hızlı ve haince, tekrar dans pistine kayıyor.

Beck hâlâ ortada yok.

"Yani," diyor yanağıma bakarak. "Savaş makyajını beğendim."

Yonca yaprağını kastettiğini anlamam biraz zaman aldı.

"Ah." Dokunma isteğime karşı koyuyorum. "Daha önce daha şirinmiş. Öncesinde... nemden önce."

"Bilmiyorum," diyor. "Bana hâlâ oldukça sevimli görünüyor."

Bunu söylerken tam gözlerime bakıyor. Ben de bekliyorum.

Titreme.

Sıcaklık.

Herhangi bir şey.

Hiçbir şey olmaz.

Bu sinir bozucu. Ve kafa karıştırıcı. Ve belki biraz da hakaret gibi.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye soruyor Matt.

Bir içki içmek zararsız gibi görünüyor. İçki sadece içkidir. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi değil.

Sağ?

"Tamam," diyorum. "Ama kendimi frenliyorum. Alkol kesinlikle... beni sarhoş ediyor."

"Akıllıca," diyor. "Ben tam tersini yapıyorum."

Gülüyorum, çünkü bu doğru tepki gibi geliyor.

Bana bir bira getiriyor. Kısa bir sohbet ediyoruz, her şey yolunda, unutulmaz bir şey yok. İş, hava durumu, mekanın karmaşası...

Her halükarda odanın bir kısmını gözümünden kaçırmıyorum.

New York'tan ve Columbia'da biyomedikal mühendisliği alanında yüksek lisansımı nasıl yaptığımı anlattığımda, gülümsemesi hafifçe soluyor.

“Vay canına,” diyor. “Bu... etkileyici.”

"Teşekkürler."

Birkaç saniye sonra telefonuna bakıyor.

"Merhaba," dedi rahat bir şekilde, zaten geri çekilmişti bile.
"Tanıştığımıza memnun oldum, Gracie. Aziz Patrick Günü kutlu olsun."

"Sen de," diyorum, gerçekten rahatlamış bir şekilde.

Kalabalığın içinde kaybolur kaybolmaz, bakışlarım beni ele veriyor ve odayı tekrar tarıyor.

Kirsten, sanki kararı bekliyormuş gibi yeniden ortaya çıkıyor. "Ne olmuş yani?"

Başımı sağa sola eğiyorum. "İyi bir adam. Hiçbir kıvılcım yok."

"Gerçekten mi?"

"Islak bir kibritle mum yakmaya çalışmak gibi," diyorum.

Gülerek, "Ouch!" dedi.

Ondan sonra her şey bulanıklaşıyor. Hatırlamayacağım yüzler. Bir türlü başlamayan konuşmalar.

Dikkatim sürekli başka yerlere kayıyor.

Dans pistinde. Trish'in hâlâ o kadar çok gülüp gülmediğini merak ediyorum ama onu bulamıyorum... ya da Beck'i. Birlikte mi ayrıldılar? Hayır. Bu düşünceyi, verdiği mide bulantısı hissiyle birlikte bir kenara itiyorum. Beck asla veda etmeden gitmez.

Bir saat sonra, dart tahtalarının ve bilardo masalarının yanında duran Kirsten'in yanına doğru yavaşça yürüdüm. Tam yanına yaklaşırken, konuştuğu adam arkasını dönüp gitti.

"Özür dilerim," dedim ona. "Onu korkutup kaçırmak istemedim."

"Sorun değil," diye iç çekti. "Ben de hayranı değildim."

Yanına, sırtımı duvara yaslayarak oturuyorum. Serin ahşap sırtıma iyi geliyor. Avucumla yüzümü yelpazeliyorum, sıcaklığın nasıl olup da sürekli yükseldiğini merak ediyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Nasıl geçti?"

Omuzlarımı silkip gevşetiyorum. "Harika değil," diye itiraf ediyorum.
"Kimse öne çıkmadı."

Kirsten önce bana, sonra odaya baktı. "Bu garip."

"Neden?"

Bara, kalabalığa ve seçeneklerin çokluğuna doğru belirsiz bir şekilde işaret ediyor. "Çünkü kağıt üzerinde, bu gece sizin Süper Kupanız olmalı."

Burnumu çektim. "Vay canına. Teşekkürler."

“Ne demek istediğimi anlıyorsun,” diyor. “Bekarsın. Çok tatlısın. Aziz Patrick Günü. Niyetini resmen bir misyon bildirisi gibi açıkladın.”

“Biliyorum.” Fincanımın kenarıyla oynuyorum. “Sadece...” Tereddüt ediyorum, sonra daha sessiz bir sesle, “Zorlama gibi geldi. Sanki kendimi ikna etmeye çalışıyordum.”

"Kendinizi neye ikna edeceksiniz?"

Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Yutuyorum.

“Kolay bir şey istiyorum,” diyorum. “Her şeyden bıktım.”

"Öyle değil misin?"

Hemen cevap vermiyorum. Bakışlarım istemsizce odanın diğer ucuna kayıyor. Beck'in Trish'le birlikte ortadan kaybolduğunu en son gördüğüm yere.

Kirsten bana doğru dönüp başını duvara yaslayarak, "Şöyle yapalım mı?" dedi. "Bana bir erkekte gerçekten ne aradığını söyle. Belki o zaman sana birini bulabiliriz."

"Tek gecelik ilişki adamı mı yoksa gerçek adam mı?" diye soruyorum, zaman kazanmak için.

Başını yana eğerek beni inceliyor. Gözlerinde bir acıma belirtisi var, ki bu da hemen hoşuma gitmiyor. "Hangisini istiyorsun?" diye soruyor, "gerçekten mi?"

Derin bir nefes verip başımı öne eğdim. "Peki, tek gecelik ilişki istediğimi söylemezsem beni ne kadar kızdıracaksın?" Ona baktım. "Belki ben de o kız olabilirdim diye düşünmüştüm ama meğerse... değilmişim?"

"Seni kızdırmak mı?" diye sırtıttı, düşünüyormuş gibi yaparak. "Ah, bilmiyorum. Sonsuza dek."

İnleyerek, "Harika!" dedim.

“Ama,” diye ekliyor, biraz da ciddileşerek, “şaşırmadım.”

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden olmasın?"

“Çünkü sen hiçbir zaman o kişi olmadın. Rastgele cinsel ilişkiye giren kişi.”

“Ben de sürekli kötü kararlar veriyorum,” diye savunuyorum, sonra da neden kendi hatalarımı savunduğumu merak ediyorum.

"Bazen kötü kararlar veriyorsunuz," diye düzeltiyor. "Ama her zaman iyi niyetle."

“Brandon gibi,” diyorum. “Kötü bir karardı.” Acıya hazırlanıyorum ve bunun yerine rahatlatma hissettiğimde şaşıyorum. Eğer o son dövüşteki kişi gerçek Brandon ise, evet, büyük bir tehlikeden kurtuldum.

"Bunun için kendini suçlayamazsın," diyor, içeceğinden bir yudum alarak. "Seni çok kovaladı. Tam istediğin kişiymiş gibi davrandı. Çok geç olana kadar seni kendine çekti. İlk başta ben bile aldanmıştım."

Bu yardımcı oldu. Kirsten'in inanılmaz derecede isabetli bir yalan tespit cihazı var. Eğer hemen devreye girmediyse, belki de kendime söylediğim kadar aptal değildim.

"Ne istiyorum?" diye mırıldanıyorum dudağıma dokunarak. "Sadık birini istiyorum. Sadece insanların gözü önünde değil, sessizce de nazik olan birini. Hatırlatılmaya gerek duymadan, önemli olduğunda ortaya çıkan birini."

Başımı duvara yaslıyorum. Tavan vantilatörlerinin dönüşünü, bulanıklaşana kadar izliyorum. Alkol her şeyi biraz bulanıklaştırıyor, ama gerçek keskinliğini koruyor.

"Bazen yanılmama izin veren biri. Yanıldığım için kendimi aptal hissetmeme neden olmayan biri. Saçmaladığımda dinleyen ve beni aceleye getirmeyen biri." Hafifçe güldüm. "Kendimi seçilmiş hissettiren biri. Büyük bir anlamda değil. Sadece... istikrarlı."

Çenemi aşağı indiriyorum, sesim şimdi daha yumuşak.

"Ve..." Yanaklarım kızardı. "Odada tek kadın benmişim gibi bana bakmasını istiyorum."

Kirsten fısıldayarak, "Gracie," dedi. "Gözlerini aç."

Evet.

O orada.

Odanın karşısında ayakta duruyor.

Beck.

Kaşlarını kaldırıyor. Bu onun "iyi misin?" bakışı. Anaokulundan beri bana bu bakışı atıyor. Oyun alanlarında, sınıflarda ve şimdi de bu barda.

Ona hafifçe başımı salladım. İyiyim.

Omuzları gevşedi. Bana hızlıca gülümsedi ve arkadaşlarımızın olduğu masaya geri döndü.

"Az önce tarif ettiğin adamı tanıyor musun?" diye sordu Kirsten usulca.

"Evet?"

"O Beck. O her şey demek. En azından senin için."

"Yapma," dedim gözlerimi devirerek. "Bu konuşmayı daha önce de yaptık."

Kirsten doğrulur. Yaklaşır. Yanakları kızarmış ve... kızgın mı acaba? O asla kızgın olmaz. Tartıştığımızda bile sakin, mantıklı ve kontrollü olur.

“Gracie Ann Smith.” Omuzlarımdan tuttu ve beni hafifçe sarstı. “Üç ay sonra mezun oluyoruz. Artık çocuk değiliz. Tüm hayatın boyunca seni seven tek adamı bir kenara atmaya seyirci kalmayacağım.”

Geri çekilmeye çalışıyorum. Ama izin vermiyor.

"Beni dinle," diyor gözlerimin içine bakarak. "Böyle devam edersen onu kaybedeceksin, Beck." Sesi alçalıyor. "Ve bu hayatının en büyük hatası olacak."

Panik atakları aniden ve şiddetli bir şekilde ortaya çıkar.

Haklı olamaz.

Beck her zaman benimleydi. Her zaman da benimle olacak.

Ancak... son birkaç ay hariç.

Telefonlarıma cevap vermeyi bıraktığında.

Mesajlara neredeyse hiç cevap vermedi.

Ve bu gece ilk defa, bu mesafenin, bu uzaklaşmanın geçici olmaması durumunda ne olacağını merak etmeme izin verdim.

Ya onu gerçekten kaybediyorsam?

Ya benim hatamsa?

Beck

Sunmak

Koltuğuma geri yaslandım, nefes almaya zorladım kendimi. Gracie iyi. Kirsten'le konuşuyor, bütün gece etrafında dönen on milyon adamla değil.

Olmaması gereken zamanlarda bile, olan biteni izledim.

Trish'le dans pistinde olduğum, elleri omuzlarımda, kahkahası kulağıma çok yakinken bile, dikkatim sürekli odanın diğer ucuna kayıyordu. Başların üzerinden. Bedenlerin arasından. Hep Gracie'yi buluyordum.

Ben dönen bir pusula gibiyim, o da benim gerçek kuzeyim.

Kendime Trish'e odaklanmam gerektiğini söyledim. Ona odaklanmamak ayıp olurdu. Onunla dans etmeyi kabul eden ben olduğum için, o benim ilgimi hak ediyordu.

Ama gözlerim beni sürekli yanıltıyordu.

Birisi Gracie'ye çok yaklaştığında, birisi sanki oraya aitmiş gibi ona doğru eğildiğinde, her şeyi düşünmeden takip ettim; içkileri saydım, beden dilini okudum, kimin çok uzun süre oyalandığını not ettim.

Eski alışkanlıklar.

Koruyucu olanlar.

Barın yakınındaki adamlar, bal arıları gibi etrafında vızıldayarak, çok yüksek sesle gülerek, çok yakın durarak, bir fırsat kolluyorlardı. Sanki o, tüm hayatı boyunca bunlarla başa çıkmamış gibiydi.

Kendine bakabilir. Bunu biliyorum.

Yine de, birisi ona sanki kazanılacak bir şeymiş gibi baktığında, oysa o seçim yapma hakkına sahip biri. Bu durum her seferinde göğsümü sıkıştırıyor.

Şu an Kirsten'le konuşuyor. Rahat ve güvende.

Gözlerimi başka yöne çevirmeye çalışıyorum.

Artık buna alışmış olmalıydım.

Gracie her zaman böyleydi. Güzel, evet, ama mesele sadece bu bile değil. Anlamadığım şekillerde zeki. Sadece akademik olarak değil. Sosyal olarak da. Zahmetsizce. Herkesle konuşabilir, en somurtkan yabancının bile yüzüne bir gülümseme getirebilir, hiç çaba harcamadan hayran toplayabilir.

Bende o yok.

Ben asla yapmadım.

Daha gençken, tek iyi olduğum şey oydu. Gracie'yi güldürmek, gözlerinin parlamasını sağlamak. Diğer herkesle ise mırıldanırdım. Yere bakardım. İsimlerini duyduktan beş saniye sonra unutturdum.

O zamandan beri sosyal becerilerim gelişti. Çoğunlukla onu izlediğim için. Yaptığı şeyleri düşünmeden taklit ettim.

Burada gülümse. Orada şaka yap. Göz teması kur. Özgüven.

İşe yarıyor.

Beni kandıracak kadar iyi değil. Onun seviyesine asla ulaşabileceğime inanmamı sağlayacak kadar iyi değil.

Eskiden onun bana ihtiyacı olduğunu düşünürdüm. Onu korumak, ona göz kulak olmak için.

Ama bu gece gördüm.

Hayır, öyle değil.

İstedığı herhangi bir erkekle tanışabilir. Hiç çaba göstermeden onları kendine aşık edebilir. Ve sonunda bu gerçekleşecektir. Brandon'la neredeyse gerçekleşmişti. Her ne kadar o iş yürümemiş olsa da, aşık olması, evlenmesi ve bensiz hayatına devam etmesi sadece zaman meselesi.

Bu gerçek nihayet anlaşıldığında, kalbim biraz kırılıyor.

Çünkü eğer artık benim korumama ihtiyacı yoksa, belki de ben onun sürekli desteği, güvenliği, insanı değilimdir.

Belki de sadece onun yoluna çıkıyorum.

Trish konuşuyor, çok yakınımnda oturuyor, eli bacağıma sanki kaza olmuş gibi değiyor, oysa bunun kaza olmadığını biliyorum.

Gracie diğer tarafıma kayıyor. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum, o kadar yakın ki beynimden önce vücudum tepki veriyor. Kalbim kendi kendine takılıyor. Hareketsiz kalıyorum. Nefes almaya bile cesaret edemiyorum.

Bir yanda Trish var; her şeyi açıkça belli eden, rahat, sanki bir spormuş gibi flört eden biri.

Diğer yandan Gracie ise, beni tedirgin eden bir sessizliğe sahip.

Ellerimi nereye koyacağımı bilmiyorum. Ya da gözlerimi.

Herkese yeterli alan bırakmaya çalışırken, bunu belli etmemeye özen göstererek yer değiştiriyorum.

Bu imkansız.

Trish'in dizi benimkine değiyor. Gracie kıpırdanıyor, kolunu masanın arkasına yaslıyor, o kadar yakın ki hareket ettiğinde kolunun dokunuşunu hissedebiliyorum. Her zerrem tetikte, aşırı odaklanmış durumda, sanki iki açık kapı arasında durmuşum ve hiçbirini seçmiyorum.

Gracie, Trish'in eline baktı.

Sadece bir kez.

Dudakları sıkılaşıyor. Tam olarak kıskançlık değil. Korumacı. Sanki kendisine zarar vermeden önce bir şeyi saklıyor gibi.

Panik içindeyim, terliyorum, gerginliğe dayanamıyorum.

"Tek gecelik ilişki nasıl gidiyor?" diye öyle yüksek sesle sordum ki, masanın yarısı bize bakmak için döndü.

Gracie'nin yanakları kızardı ve o an keşke o sözleri geri alabilseydim diye düşündüm.

"Evet, Gracie." Trish bana doğru eğildi. Durmaksızın içmişti, o kadar ki kelimeleri birbirine dolanıyor ve göz kırpmaları uzun sürüyordu, sanki odaklanmakta zorlanıyordu. "Henüz bir aptal buldun mu? Eve götürüp birlikte olacağın biri."

Gracie yutkunuyor, masaya bakıyor ve onun bu rahatsızlığını görmek beni çok üzüyor.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," diyorum ona. "Bunu gündeme getirmemeliydim."

Bakışları önce benimkine, sonra da başını sallayan Kirsten'e kaydı. "Sorun değil. Ben... ben o fikirden vazgeçtim zaten."

Kelimeler orada, kırılğan bir şekilde asılı kalıyor.

Terk edilmiş.

Gracie bana bakıyor, kirpikleri ışığı yakalayıp altın rengine bürünüyor. "Sanırım bunun ben olmadığımı fark ettim." Nefesi hafifçe kesiliyor. "Yani, bunu yapanlara hiçbir yargım yok ama en azından şimdilik, olmak istediğim kişi bu değil."

Anında ve tarifsiz bir rahatlama hissettim. Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Daha yakına eğilip fısıldadım, "İyi seçim, Gracie Ann."

Eskiden ona taktığım o lakabı duyunca gülümsüyor.

Gözlerini devirdi. "Teşekkürler, Oliver."

O, gerçek adımı söylüyor, ki bu da gayet doğru. On iki yaşındayken, bir yaz boyunca birbirimize Gracie Ann ve Oliver diye seslendik. Hatta hâlâ bazen birbirimize bu isimlerle sesleniyoruz.

Bu anıyı hatırlayıp gülümsüyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. "Bana sadece ciddi görünmeye çalıştığın zaman öyle diyorsun."

"Sen de tam adımı ancak kendini beğenmişlik duygusu içinde olduğunda kullanıyorsun," diye karşılık veriyor.

"Doğru." diye kıkırdadım.

Gülümsemesi olması gerekenden bir saniye daha uzun sürüyor. Aramızda sessiz, rahat, tanıdık, sıcak bir şey yerleşiyor. Sanki asla unutmayacağımız bir ritme giriyoruz.

Gece boyunca ilk defa gerginliğim azaldı.

"Hey, Beck." Gracie tüm vücudunu bana doğru çevirip bana baktı, gözleri arayış içindeydi.

"Evet?"

"Birkaç ay önce bana o küçük çevre bilimleri firmasından aldığın iş teklifinden bahsetmiştin, hatırlıyor musun? Hani şu Manhattan'ın merkezindeki firma?"

"Evet?"

"Peki?" diye ısrarla soruyor. "Ne karar verdin?"

Aylar önce konuşmuştuk bunu. Manhattan'ın bizi sekiz dakikalık taksi yolculuğu mesafesine nasıl getireceğinden, birbirimizi görmenin ne kadar kolay olacağından. Bu Brandon'dan önceydi. Yüzüklerden, planlardan ve benim parçası olmadığım geleceklerden önceydi.

Brandon artık yok ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bir şeyleri değiştirip değiştirmediğini de bilmiyorum.

Muhtemelen hayır.

Büyük ihtimalle, Gracie sonunda gerçek hayatına adım atana kadar, birbirimizin etrafında dönmeye devam edeceğiz. Bensiz olan hayatına.

Belki de önce ben gitmeliyim.

Kendimi bu acıdan kurtarayım.

Bu bencilce bir düşünce, ama aptalca değil.

Sonunda, "İki iş teklifi aldım," dedim. "Bir de New York'tan bir iş teklifi, Boston'dan bir tane daha."

Gracie bu sözlerle şaşırdı. "Hangisini seçtin?"

"Hiçbiri. Bana zaman verdiler."

Kaşları çatıldı. "Buna ne karar verecek?"

Sen.

Söylemiyorum. Bunun yerine omuz silkip, "Bilmiyorum. Para. Emeklilik." diyorum.

"Emeklilik?"

"Boston'daki işin iyi bir 401K planı var ve katkı payı da karşılanıyor."

Yanımda Trish kıkırdıyor. İrkilerek irkildim. Neredeyse orada olduğunu unutmuştum. "Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum." Hıçkırıyor, sonra daha cesur davranarak elini bacağıma doğru kaydırıyor. "Belki bana öğretebilirsin."

Midem alt üst oldu.

Gracie'nin bakışları aniden Trish'in eline takıldı. Yüzünde dehşet ifadesi belirdi, tıpkı benim hissettiklerimi yansıtıyordu. Kirsten bile dehşete düşmüş görünüyordu.

Gracie, Trish'in elini sertçe iterek, "Ona böyle kaba davranmayı bırak," dedi.

Trish, sanki yaralanmış gibi nefesi kesildi. "Sorunun ne Gracie? Onu istemediğini söylemiştin. Sordum işte."

Bu sözler göğsüme saplanan bir kurşun gibi, hayati organlarımin her birini paramparça etti.

Gracie'nin yüzünün rengi soldu. "Ne? Hayır, ben—şey..."

Zaten ayaktayım ve kendi kendime, "Gitmem gerek," diye mırıldanıyorum.

Kabinin yanından geçip gittim. Gracie ve Kirsten'in yanından. Bir anlığına da olsa bir şeylerin farklı olabileceğine inanmama izin verdiğim o gecenin yanından.

Bu masayı, bu barı, belki de bu gezegeni terk etmeliyim.

Gracie yarı ayakta dururken, "Beck, bekle," diye seslendi. "Ben öyle demedim, yani öyle dedim ama—öyle değil."

Durmuyorum.

Yapamam.

Ciğerlerim yanıyor, kalbim gümbür gümbür atıyor, sanki kendimden kaçmaya çalışıyormuşum gibi, arka çıkışa giden koridora doğru ilerliyorum.

Kendime, "Sen bir aptalsın," diyorum.

Bir şansın olduğunu düşündüğün için.

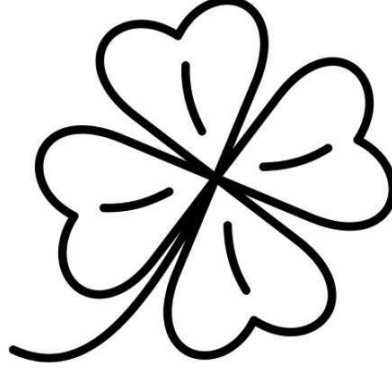
Yerini unuttuğun için.

O asla beni seçmezdi.

Komşuydu. Arkadaşıydı. Koruduğu gözlüklü çocuktü.

O kısa, parlak an için, belki daha fazlası olabileceğimi umdum.

Artık daha iyi biliyorum.

Açgözlü Eller

Gracie
18 yaşında

Disko topu başımızın üzerinde dönüyor ve parıldıyor. Gecenin yarısını, sevgilimin omzunun üzerinden ona bakarak, dekorasyon komitesinin onu oraya nasıl çıkardığını merak ederek geçirdim. Spor salonunun tavanı en az yirmi metre yüksekliğinde olmalı. Bu kadar büyük merdivenlerin olduğunu bilmiyordum.

Jimmy'nin elleri her yerde, kalçalarımda, belimde, sürekli popomu kavramaya çalışıyor. Herkesin önünde. Beni gerçekten rahatsız eden, hatta çileden çıkaran şey ise, bunu zevk aldığı ve herkesin görmesini istediği için yapıyor olması. Böylece daha sonra övünebilsin. Mezuniyet balosunun kraliçesini kaptığını, bana sanki bana sahipmiş gibi dokunabildiğini anlatabilsin.

Lanet olsun.

"Kes şunu, Jimmy," diye çıkıştım ve ellerimi göğsüne bastırıp onu sertçe geriye ittim. Okulun geri kalanı görsün. Yarın öğle yemeğinde dedikodu yapsınlar. Gracie Smith'in mezuniyet balosunda nasıl olay çıkardığından. Benim de büyük Jimmy Hamilton'ı reddetme cüretini gösterdiğimden.

Eyalet çapında başarılı oyun kurucu. Futbolun gözde ismi. Geleceğin NFL oyuncusu.

Sanki bunların herhangi birinin benim için bir önemi varmış gibi.

Benim de gurur duyabileceğim kendi şeylerim var. Kendi geleceğim için endişeleniyorum.

"Hadi ama Gracie," diye sızlandı elimi tutmaya çalışarak, ama ben çoktan gitmiştim.

Kalabalığın arasından sıyrılıp, adımı çağıran arkadaşlarımı görmezden geliyorum, dansa davet eden çocuklardan kaçıyorum. Duvar boyunca, devasa bir kristal kaseye bitişik kurabiyeler ve atıştırmalıklar sergileniyor. Birisi bardağıma doğal olmayan bir şekilde kırmızı bir sıvıdan bolca döküyor ve ben o kadar hızlı içiyorum ki, yanma hissini duymadan dibine ulaşıyorum.

Boğazımdan aşağıya doğru alevler akıyor.

Önce yumruğumun içine öksürdüm. İki kere. Sonra etrafıma bakındım, balo kokteylinin içine kimin bu kadar cüretkar bir şekilde uyuşturucu kattığını merak ettim. Sanki 80'lerin romantik komedilerinden fırlamış gibiydi.

İçki beni sakinleştirmede. Hala terliydim, sinirliydim, kafam güzeldi, bu yüzden spor salonundan dışarı çıkan metal kapıları iterek açtım ve geceye doğru fırladım.

Serin hava yüzüme çarpıyor, Suzy ve annemin saatlerce uğraşarak saçlarıma yaptığı bukleleri kaldırıyor; ikisi de her bir tokaya ve bukleye uzun uzun bakıp gözyaşlarını siliyordu, çünkü bu benim son okul balomdu ve çok duygusallardı. Hava boynumdaki teri kurutuyor ve kalbimin atışını normale daha yakın bir seviyeye indiriyor.

Gözlerim karanlığa alışınca, binanın köşesinden arkaya doğru yöneldim; orada hademelerin sigara molası için kullandığı metal bir piknik masası olduğunu biliyordum. Masanın ötesinde, arazi karanlık ve geniş bir açık alana doğru alçalıyordu, çimenler gece esintisinde hafifçe dalgalanıyordu. Uzakta bir çiftlik evi vardı, verandadaki bir lamba sabit ve tetikte bir göz gibi parlıyordu ve daha da uzakta, araziye kesen alçak ahırların ve çit hatlarının silüetlerini seçebiliyordum. Cırcır böcekleri vızıldıyordu. Orada

bir yerlerde, bir inek kıpırdanıp homurdanıyordu, ses sessizlikte kolayca duyuluyordu.

Şu an tek istediğim yalnız kalmak.

Orada zaten birinin olduğunu görünce neredeyse ayrılıyorum.

Sonra başını çevirir.

Ay ışığının aydınlığında bile o silueti tanırım. Çenesinin kıvrımını. Burnunun çıkıntısını.

"Merhaba, Beck."

"Merhaba, Gracie."

Benden istemeden kenara çekildi ve ben de masanın üzerinde, ayakları bankta, sahaya doğru dönük oturduğu yere yanına oturdum. Üç yıl önce mezuniyet balosunda giydiğim aynı turkuaz elbiseyi mahvetmekten endişelenerek bir an tereddüt ettim. Annem birkaç ay önce işini kaybettiği için yeni bir elbise alamamıştık. Bunun muhtemelen böyle bir elbiseye son ihtiyacım olduğunu fark edince, gürültüyle oturdum ve abartılı bir rahatlama nefesi verdim.

Beck kıkırdadı. "Zor bir gece miydi?"

Bardağı dudaklarına götürüp küçük bir yudum aldı. Yanında üç boş bardak daha duruyordu.

Onlara şüpheyile bakıyorum. "İçeceğin içine uyuşturucu katıldığını biliyorsunuz, değil mi?"

Beck içeceğine doğru gülümseyerek, "Ah, biliyorum," dedi.

"Yani..." Birini alıp kokladım, burnumu kırıştırdım, sonra tekrar yere bıraktım. "Burada parti mi veriyorsunuz, yoksa üzgün bir adam gibi tek başınıza mı içiyorsunuz?"

"Tek başımayım," diyor, hiç de rahatsız olmadan. "Ama üzgün değilim. Sadece tüm bu gürültüden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

Bana doğru döndü ve ben şaşkınlıkla ona baktım. Bir an neden farklı görüldüğünü anlayamadım, sonra gözlük takmadığını fark ettim. Sadece özel günlerde lens takıyor ve sanırım bu da onlardan biri.

Başımı yana eğip onu baştan aşağı süzdüm, detaylara takıldım. Ceketinin yakasına iliştirilmiş tek beyaz gül. Smokininin kusursuz duruşu. Saçlarının yeni kesilmiş ve jöleyle geriye doğru taranmış olması, sadece bir tutamın alnına düşmesi. Sanki annesinin aşk romanlarından birinin kapağından fırlamış gibiydi.

Bazen bana ödünç verdiği şeyler.

Neredeyse elimi uzatıp saç tutamını yerine düzeltecektim ama ellerimi kucığımda kavuşturdum. Bu gece onunla randevum yok. Hiçbir gece de yok.

Bu da sorun değil.

Ama yine de... gerçekten çok yakışıklı görünüyor. Çocuktan çok, adama benziyor.

"Ya sen?" diye soruyor Beck. "Neden bu kadar sinirli sinirli buraya geldin?"

"Aptal Jimmy Hamilton'ın eli çok ağgözlü ve ben de onları keseceğim." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve surat astığıımı gizlemeye çalışmadım.

Beck doğruldu, ifadesi karardı. "Ne?" Yarı doğruldu, sesi keskinleşti. "Gidip onunla konuşacağım."

Gölerek kolundan tuttum ve onu aşağı doğru çektim. "Vay canına. Şimdi alkole neden 'cesaret verici sıvı' dediklerini anlıyorum. Jimmy seni iki dakikada bitirir. Senden en az yüz kilo daha ağır."

Karanlık, gözlerimin Beck'in vücudunda nasıl gezindiğini gizlemesine izin verdim; Jimmy'nin kalın ve iri yapısına kıyasla Beck'in vücudu uzun ve inceydi. Bakışlarım Beck'in boğazının altındaki çukurda takılıp kaldığında, sonra da artık pürüzsüz olmayan, kaba sakallarla gölgelenmiş çenesine kaydığında, karnımın derinliklerinde bir şey aydınlandı. Bir sıcaklık. Bir dakika önce orada olmayan bir farkındalık.

Kalp atışlarım önce düzensizleşiyor, sonra hızlanıyor. Tak tak diye bir ses geliyor.

Beck kaşını kaldırmış bir şekilde beni izliyor ve birden fark ediyorum ki uzun zamandır ona bakıyordum. Hiçbir şey söylemeden. Çok uzun zamandır.

Başım aniden aşağı düştü. Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"İyi misin?" diye sessizce soruyor, çünkü elbette fark ediyor. Her zaman fark eder. Annelerimiz dışında beni herkesten daha iyi tanıyor.

"Ne? Evet. Yarın sabah Jimmy'den ayrılırken yapacağım konuşma için hazırlık yapıyordum," diye yalan söylüyorum.

Beck yavaşça nefes verdi. "İyi seçim, Gracie Ann."

Gözlerimi devirdim. "Teşekkürler Oliver. Onu hiç sevmediğini biliyorum." Bu doğru. Beck hiçbir erkek arkadaşımı sevmemi.

Bunu inkar etme zahmetine bile girmiyor. Sadece hafifçe, pişmanlık duymadan omuz silkiyor.

“Ya sen?” Omzumu onun omzuna çarptım, sendelemesine neden oldum. “Esther ile her şey nasıl gidiyor?” Bu geceki randevusu olan minyon Asyalı kızını düşündüm. Zeki. İyi biri. Peki neden birdenbire ondan holanmamak için bir neden arıyorum?

Gerildi ve boğazını temizledi. "Sonrasında onu pmemi istiyor. Belki daha fazlasını da..."

Midem bulanıyor, rahatsız edici bir şekilde kasılıyorum.

“yle mi?” Ses tonumu sakın tutmaya, sanki sadece hafifçe ilgileniyormu gibi davranmaya çalışıyorum. “Bunun nesi sorun?”

“Tam olarak...” Ensesini ovuturdu. “ey, daha önce yapmadım. ptm.”

“Ne?” diye güldüm, ama onun irkildiğini görünce hemen kendimi tuttum. “Bekle... yani, gerçekten mi? On sekiz yaındayız Beck. Mezun olmak üzereyiz. Nasıl olur da hiç kız pmedin?”

“Bilmiyorum. Hiç gündeme gelmedi.” Beck omuz silkip, sonra kendi içine kapandı. “Ya bu konuda berbat olursam? pmekten bahsediyorum. Ya beceriksiz olursam? Hepimiz balo kraliçesi olamayız, biliyorsun?”

Sesindeki kızgınlık canımı yakıyor. Geri ekiliyorum. "Hey."

Uzandım ve saçlarımdan küçük altın tacı çözüp ellerimde çevirdim. Plastik birkaç yerinden atlamıtı. Kırmızı taşlardan biri eksikti, muhtemelen gece boyunca bir ara kaybolmuştu.

“Bu adil değil,” diyorum sessizce. “Biliyorsun, bu şeyi ilk kez kazanıyorum.” Tacı ona uzatıyorum ve o, sanki dinamit patlamış gibi geri çekiliyor. “Diğerk yıllarda hep ikinci oluyordum. Sonunda kazandığımı kızma. Ayrıca, bunun Esther'i pmenle ne alakası var ki?”

Söylemek istediğimi göstermek için tacı ellerine tututuruyorum.

Beck onu alıp bir o yana bir bu yana çeviriyor. Tarlada bir inek bğryor ve ikimiz de sese doğru bakıyoruz.

"Mesele u ki," diyor yavaşça, "sen, balo kraliçesi, zaten erkeklerle pyorsun."

Yutkunuyor. Bir an duraksıyor.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum, birden endielenerek.

Beck ile her şey hakkında konuşuyoruz... ama o konu hakkında değil.

pmek değil.

pmyoruz.

Cinsellik değil.

Gündüz vakti olsaydı, "İnsanlar konuşur, Gracie. Erkekler konuşur." derken yanaklarının kızardığını görürdüm diye düşünüyorum.

Birdenbire hareketsiz kalıyorum, kırılganlaşıyorum. Hassaslaşıyorum. Çünkü erkeklerle öpüşüyorum. Sevişiyorum. Cinsel ilişkiye giriyorum. Çok değil. En azından bu konuşmadan önce öyle düşünmüyordum, bu yüzden fahişe olarak etiketlenmiyorum.

"Benim hakkımda ne diyorlar?"

Göğsümde utanç ve korku sıkışıyor. Panik hızla artıyor.

"Söyle bana Beck," dedim tekrar, bu sefer daha yüksek sesle. "Söyle bana ne diyorlar."

Bana doğru dikkatlice bakıyor ve yüz ifadesi değişiyor. Hemen eli koluma gidiyor ve hafifçe sıkıyor.

"Hey," diyor usulca. "Sakin ol. O kadar kötü bir şey değil. Sadece geçen yıl Justin'i öptün. Bunun gibi şeyler."

Hiçbir şey söylemiyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Ona inanmıyorum.

Beni kolayca anlıyor. Eli kolumu daha sıkı kavıyor, bu sefer daha fazla baskı uyguluyor. Sağlam bir zemin oluşturuyor. İstikrarlı.

"Ciddi söylüyorum," diyor. "Söz veriyorum. Daha fazlası olsaydı size söylerdim."

Yavaşça omuzlarımı gevşettim. Nefes alışverişimi yavaşlatmaya zorladım.

Aşağıya doğru baktığımda Beck'in hâlâ bana dokunduğunu fark ettim. Hâlâ daha da yaklaşıyordu. Bakışları gözlerime, sonra dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kaydı.

Donup kalıyorum. Tamamen hareketsiz duruyorum.

"Gracie." Beck dudaklarını yaladı ve birdenbire gözlerimi onlardan alamadım.

"Ne?" diye fısıldadım.

Yavaşça yaklaştı, göğsü koluma değdi, teninin sıcaklığı elbisemin ince kumaşını yakıp kavurdu. "Ya... ya..." Gözlerini kapattı, sanki bana bakıp bu kelimeleri söyleyemezmiş gibi. "Ya bana nasıl yapılacağını gösterirsen?"

Gözlerimi kırıştırdım, onu yanlış duyduğumdan emindim. "Neyi nasıl yapacağım?" diye sordum usulca. "Öpüşmeyi mi?"

Başını sallarken gözleri kapalı kalıyor.

Bakışlarım, gölgelerin içinde koyu kırmızı renkteki dolgun dudaklarına kayıyor.

Beck'i öpmek nasıl olurdu acaba?

Karnımda kelebekler uyanıyor. Kanatlarını çırpıyorlar. Uçuyorlar.

Ve birdenbire, onun bu planı beni çok ilgilendiriyor. Çünkü kendime karşı dürüst olursam, bunu ilk kez merak etmiyorum. Onu öpmek. Üç yıl önce beni aynı elbiseyle gördüğünden beri, bu düşünce, bu rüya, rahatsız edici derecede sık sık aklıma geliyor.

Yine de temkinli yaklaşmaya karar veriyorum. Beck benim için çok önemli, bu işi berbat edemem.

"Yani... bu nasıl işleyecek?" diye soruyorum, durumu yanlış yorumlamak istemediğim için.

Hâlâ bana bakmıyor. "Bilmiyorum. Mesela elinden öpsem mi?"

"Bu yeterli olmayacak," diye fısıldıyor kulağıma minik bir ses. Beck'i öpmeyi gerçekten çok isteyen bir ses.

"Ya da," diye uzatarak söylüyorum, "seni gerçekten öpebilirim. Dudaklarından yani."

Beck'in gözleri birden açıldı. "Ne?"

"Yani..." Tacı elinden alıp başına yerleştiriyorum, onu biraz tehlikeli göstermek için hafifçe eğiyorum. Sadece bunu gerçekten başarabileceğimi düşündürecek kadar. "Tabii ki sadece öğretme amaçlı. Biliyorsun. Ne ile çalıştığımızı gör."

Yüz ifadesi o kadar şaşkıncı ki, nefes nefese küçük bir kahkaha attım. "Vay canına. Sanki banka soymayı teklif etmişim gibi."

Beck, "Banka soymak daha az tehlikeli görünüyor," diyor.

"Yani elendin mi?" diye takıldım. "Çok mu korktun?"

Bu sözler beni şaşırttı. Bunu neden bu kadar çok zorladığımı bilmiyorum. Haklı, bu şimdiye kadar önerdiğim en kötü, en riskli şey. Buna, geceleyin golf kulübüne gizlice girip jakuziyi kullanmamız için onu ikna ettiğim zaman da dahil.

Beck beni dikkatlice inceliyor. "Sence sorun olur mu?" diye soruyor. "Seni öpmem?"

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atsa da, umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyorum. "Elbette. Birbirimizi sonsuza dek tanıyoruz." Aramızda elimi sallıyorum. "Biliyorsun, sana bakışımı hiçbir şey değiştiremeyecek. Kötü bir öpücük bile."

En azından o kısım doğru.

Beck başını salladı, gözlerini düşünceli bir şekilde kısarken tacı biraz kayd. "Haklısın." Doğruldu. "Bunu yapmalıyız."

Uzun bir sessizlik.

“Nasıl başlayalım?”

Kıkırdıyorum. "Şey, oldukça basit. Dudaklarını benimkine koyuyorsun ve biz de... bilmiyorum... onları biraz hareket ettiriyoruz."

“Tamam. Tamam.” Sanki kafası yaylıymış gibi başını salladı. “Anladım.”
Sonra öylece oturup bana bakıyor.

Sanırım karar bana kalmış.

Ona daha da yaklaştım ve ellerimi omuzlarına koydum. Omuzları hafifçe titredi, bu da göğsümde tuhaf bir yumuşaklık, ardından da endişe uyandırdı.

Ne yapıyorum ben? Bu Beck. Benim Beck'im. Bu aptallık. Büyük bir hata.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum.

Yavaşça masadan kalktım ve dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm. Gözlerinin kapandığı anı görece kadar uzun süre izledim. Bana doğru eğildiğini, başını benimkine doğru yaklaştırdığını hissettim.

Öpüşüyoruz.

Bir an için hiçbir şey olmuyor. Ağzı önce ılık ve tereddütlü, neredeyse hissedilmiyor, sanki yanlış yapmaktan korkuyor gibi.

Düşünmeden pozisyonumu ayarlıyorum. Başımı yana eğiyorum. Biraz daha yaklaşıyorum.

Değişim anında gerçekleşir.

İçindeki bir şey yumuşar, sonra derinleşir ve aniden o da beni öpmeye başlar; beceriksizce değil, tereddütlüce değil, önemli bir şey olduğunda gösterilen özen gibi dikkatli bir şekilde. Dudakları benimkine yavaşça, sonra daha sıkı, daha hızlı bir şekilde değişiyor, sanki yıllardır içinde tuttuğu bir şeye teslim oluyormuş gibi.

Nefesim kesildi.

Göğsümde hafif ve parlak bir sıcaklık belirliyor, her yere birden yayılıyor. Bu havai fişek, kıvılcım ya da keskin bir şey değil. Daha istikrarlı. Daha dolgun. Tıpkı sıcak bir banyoya girip tüm hayatınız boyunca üşüdüğünüzü fark etmek gibi.

Ellerim omuzlarındaki kumaşa kenetleniyor, kendimi ona bağlıyorum çünkü dünya çok sessizleşmişti. Saha. Okul. Her şey kayboluyor, sadece bu kalıyor: Beck'in dudakları benimkilerde, sanki buraya aitmiş gibi bana doğru eğiliyor, kalbim sendeliyor ve sonra nihayet doğru ritmi bulmuş gibi sakinleşiyor.

Birbirimizden ayrıldığımızda, bunun tek sebebi nefes almak zorunda olmamızdır.

Yakın duruyorum, alınlarımız neredeyse birbirine değiyor, kalbim hala hızla çarpıyor, dudaklarım karıncalanıyor ve düşünüyorum,

Ah.

Demek ki böyle hissettirmesi gerekiyormuş.

"Şey," diye fısıldadı dudaklarımın arasından, "iyi miydim... iyi miydim?"

"Hım?" diye mırıldanıyorum, hâlâ onun sıcaklığına, geceye, büyüye kapılmış haldeyim.

"Yani," diye boğazını hafifçe temizleyip sordu, "doğru yaptım mı?"

Gerçeklik bir anda, soğuk ve keskin bir şekilde geri döndü. Yüzüme bir yumruk gibi.

Çünkü birdenbire bu öpücüğün sadece bir öpücük olmadığını, bir prova olduğunu hatırladım.

Esther için.

Bu akşamın ilerleyen saatleri için.

"Belki daha fazlası için."

Bu, göğsüme ağır bir yük gibi çöktü ve tatlılığı acıtacak kadar buruk bir hale getirdi.

Arkama yaslanıyorum, derin bir nefes alıp veriyorum.

"Evet," diyorum, olduğumdan daha sağlam görünen zoraki bir gülümsemeyle. "İyiysin."

Omuzları gevşedi, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve bu nedense durumu daha da kötüleştirdi. Çünkü mutluydu. Çünkü bana güveniyordu. Çünkü bu onun için bir şey ifade ediyordu, benim içinse bambaşka bir şey.

Ellerimin kucağında nasıl daha sıkı kenetlendiğini ya da boğazımdaki yumruyu nasıl yutkunarak bastırdığımı görmüyor.

Elbette doğru yaptı.

Beni sanki seviyormuş gibi öptü.

Ve beni seviyor... ama öyle bir şekilde değil.

Üç dakika öncesine kadar her şey yolundaydı, şimdi ise çok daha az yolunda gibi geliyor.

"Gidebiliriz," diye birden ağızımdan kaçırdım. "Hemen eve gidelim."

Böylece beni daha çok öpebilirsin.

Beck'in yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ne demek istiyorsun?" Saatine baktı. "Saat daha on buçuk. Dans bir saat daha sürüyor, sonra da bir sürü after-party var."

"Evet, ama..." Çaresizce bir plan uydurmaya çalışıyorum. Onu yanımda tutacak, Esther'den uzak tutacak bir şey. Yüksek ve çok gürültülü bir şekilde

sahte bir kahkaha atıyorum, “Her şey çok sıkıcı, değil mi? Eve gidebiliriz. Film izleyebiliriz...”

Beck çoktan başını sallamaya başlayınca sesim kısıldı.

“Olmaz. Bu bizim son mezuniyet balomuz, Gracie. Bunu kaçıramayız.”

Sonra yüzünde bir anlayış belirdi. Nazik. Düşünceli. Tamamen yanıliyordu.

"Jimmy mi?" diye soruyor. "Onunla gitmek istemiyorsan benim grubumla takılabilirsin."

Tüm mücadele gücüm bir anda tükendi. Ani ve keskin bir ağrı göğsüme saplandı, yere yığıldım.

“Hayır,” diyorum sessizce. “Sorun değil. Bundan sonra hepimiz Miranda’ya gideceğiz. Orada bir sürü insan olacak. Jimmy’yi görmek zorunda kalmayacağım.”

Beck rahatladı. "Tamam, güzel."

Başındaki tacı çıkarıp bana geri verdi. Bir an için onu fırlatıp atmak istedim. Tarlaya atıp ineğin üzerine basmasını istedim ama bu çocukça, dürtüsel olurdu.

Bunun yerine, tacı alıp tekrar başıma yerleştiriyorum ve tam oturana kadar ayarlıyorum.

Beck hiç düşünmeden yardım ediyor, dikkatlice düzeltiyor. Sonra bana gülümsüyor.

"Orada gerçekten çok güzel görünüyordun Gracie," diyor usulca. "Sana ödülü verdiklerinde çok gurur duydum."

Kolumu son bir kez sıkıyor. Tanıdık. Güvenli. Yıkıcı.

"Yarın film izleyelim, olur mu?" diye ekliyor. "Yorulmuş olacağız. Bütün günü koltukta geçirebiliriz. Eskiden yaptığımız gibi film maratonu yapalım."

Kendimi zor tutarak başımı sallıyorum. Gözlerimden yaşlar süzölmek üzere. O gittikten sonra akacaklar.

"Kulağa hoş geliyor, Beck," diyorum ona.

"Yarın."

Gracie

Sunmak

Beck'i barın içinden, bilardo masalarının yanından geçerek, dışarıya çıkan koridora kadar kovalıyorum.

Bacakları benimkilerden daha uzun. Üstelik önden başladı, bu yüzden kapıya varmadan önce ancak yetişebildim.

"Beck, bekle." Ceketinden tutup tüm gücümle çekiyorum. Geriye doğru sendeliyor, neredeyse beni deviriyor, sonra kurtuluyor. Bir an için yüzü, kapının üzerindeki kırmızı acil çıkış levhasıyla aydınlanıyor; öfkeli, yıkılmış, savunmasız. Burada başka ışık yok. Gölgeye gömülüyoruz.

"Bırak beni, Gracie."

"Hayır." Ona doğru tekrar bir adım atıyorum, sonra geri çekilince duruyorum, sanki bu kadar yakın olmak fiziksel olarak acı veriyormuş gibi aramıza mesafe koyuyorum. Avuç içlerim dışa dönük şekilde ellerimi kaldırıyorum, sanki bir tehdit olmadığımı kanıtlamam gerekiyormuş gibi. "Benimle konuşana kadar durmayacağım."

Derin bir nefes alıyor, sanki göğsünü tırmalıyormuş gibi bir ses çıkıyor. Onu hiç böyle görmemiştim, aynı anda hem öfkeli hem de yıkılmış.

"Konuşacak ne var ki?" diye tersliyor. "Her şey gayet açık."

"Trish'in söyledikleri doğru değil. Yani," diye geri adım atarak, "evet, ben söyledim ama bunu böyle ifade etmek istememiştim. Ben—"

Beck sözümü kesti. "Anlıyorum. Açıklamana gerek yok. Biz arkadaşız, hepsi bu... bir şey hariç." Odada bir aşağı bir yukarı yürüdü, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Belki de artık o bile işe yaramıyor."

Kalbimde keskin bir sızı hissettim. "Ne demek istiyorsun?" diye bağırdım, bunun sonum olmasından endişelenerek. Kirsten'in beni uyardığı an. Onu kaybedeceğim an. Arkadaş olarak. Daha fazlası için potansiyel olarak. "Birlikte büyüdük. Her şeyi birlikte yaptık. Elbette arkadaşız."

Birdenbire orada belirdi. Tam önümde, omuzlarım duvara çarpana kadar beni geriye doğru itti. "Hani az önce bana nasıl laf ediyordun, hatırlıyor musun? Son birkaç aydır ortadan kaybolduğum için?"

Gözlerindeki öfke ve ondan yayılan pervasızlık yüzünden gergin bir şekilde başımı salladım. Normalde çok kontrollüydü. Bu Beck haliyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. "Bana söyledin. Sarah ile birlikteydin."

"Yanlış." Beck kolunu duvara, tam başımın yanına dayadı. Nefesi yanağıma değdi, sıcak ve titrek. "Sarah ile ilişkimizi aylar önce bitirdim. Dayanamadım, onu oyalamaya devam ettim."

"Ne?" Göğsüne doğru iterek biraz mesafe istedim. "Neden? Neden ondan ayrıldın?"

"Çünkü o sen değildin."

Sözler adeta bir darbe gibi iniyor.

“Anlamıyorum.” Başımı sallıyorum. “Neden beni aramadın? Mesajlarıma neden cevap vermedin?” Sesim yükseliyor ve kalabalık bir barda olmamız iyi bir şey, çünkü dışarıda ona bağırıp çağırırdım. Çılgılık atardım.

“Tanrım, Beck. Senin için çok endişelendim. Anneni arayıp iyi olup olmadığını sormak zorunda kaldım. Bunun ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?”

“Seni aramadım çünkü Brandon’la birlikteydin. Gelecek planları yapıyordun. Beyaz gelinlikten bahsediyordun.” Beck eğildi, gözlerini tam gözlerime dikti ve bakışlarının nasıl alev alev yandığını görünce irkildim. “Seni asla başka bir adamla nikah masasına yürürken izleyemeyeceğim, tamam mı? Asla. Bu yüzden benden bunu isteme.”

Bunu duyunca ağzım açık kaldı. "Ne... ne demek istiyorsun?"

"Yani, ben bir erkeğim Gracie," diyor sesi titreyerek. "Senin teselli ödülün değilim. Senin yerine geçen kişi de değilim. Ve artık rol yapamam."

Ben tepki veremedim Beck elimi tuttu ve sertçe kasıklarına bastırdı.

"Şunu hissediyor musun?" diye tısladı. "Bu benim sikim. Bazen ona dokunuyorum ve seni düşünüyorum. Bu seni iğrendiriyor mu? Mideni mi bulandırıyor?"

Elini bırakıyor, ama bırakmadan önce avucumun altında bir seğirme hissediyorum.

Beck geriye doğru adım atıyor, göğsü hızla inip kalkıyor, ağzı ifadesiz bir çizgi halinde. Aramızdaki sessizlik, elektrik yüklü ve gergin bir şekilde çatırıyor.

Sonunda nefes alışverişi yavaşladı. Aşağıya baktı. "Şey... Şimdi elinizi hareket ettirebilirsiniz."

“Belki de istemiyorum,” diyorum hafifçe sıkarak.

Beck keskin bir nefes aldı, gözlerini sımsıkı kapattı.

“Gracie.”

Adım bir uyarı ama ben çoktan harekete geçtim. Ensesinden yakalayıp onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Öpüşme hayal ettiğim gibi değil. Nazık ya da çekingen değil. Yumuşak ya da tatlı değil. Yıllarca süren kısıtlamanın bir anda patlaması gibi. Beck, dudaklarıma karşı kırık bir ses çıkarıyor, bir eli duvara dayanmış, diğer eli ise bedenime bastırıyor.

Mezuniyet balosunda çok iyi öpüşüyordu.

Şu an inanılmaz biri.

Ağzım açılıyor ve dili benimkine değiyor, emin ve aç bir şekilde. Yüksek sesle ve utanmadan inliyorum, kollarımı boynuna dolayarak onu kendime daha da yaklaştırıyorum, aramızdaki her santim mesafeyi siliyorum.

"Ne... ne yapıyoruz biz?" diye soruyor öpüşmelerin arasında, nefes nefese ve kafası karışık bir halde, ereksiyonu bacağıma sertçe bastırırken.

Ona doğru sallanıyorum. Beck'in iniltisi alçak ve çaresiz, ve bu ses doğrudan içime işliyor.

"Madem kavga ediyoruz," diye mırıldandım dudaklarına doğru, alt dudağını hafifçe ısırarak, "bari kavga ederken öpüşelim."

Dudakları tekrar benimkine değmeden önce kısa, şaşkın bir kahkaha attı.

"Gracie," diye fısıldadı, içi burkulmuş bir halde. "Bu..."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Bunu anlatacak kelime yok. İçimde kabaran o yoğun arzu telini anlatacak kelime bulamıyorum. Parmak uçlarıma yükselip onu tekrar tekrar öpüyorum.

Eli belimde kasılıyor, sonra birden duruyor, sanki kendini zorla geri tutuyormuş gibi. Bu kısıtlama her yerimde zonklamaya neden oluyor.

Başımı geriye doğru eğdim ve o anında orada belirdi, çenemi ve boynumu öptü. Parmaklarım saçlarının arasına kayd, onu kendime daha da yaklaştırdım. Elim kot pantolonuna indi, altındaki sert çıkıntıyı okşadım.

İnliyor.

Aslında inliyor.

İçinde bir şeyler kopuyor.

Dudakları tekrar benimkine yapıştı, artık hiçbir kısıtlama kalmamıştı. Eli yanımdan yukarı, tişörtümün altına kayd, sıcak ve titriyordu, sanki kendine tam olarak güvenmiyordu. Sütyenimin altına girdi, başparmağı meme ucuma hafifçe dokundu, nazikçe daireler çizdi.

Sırtım izinsizce geriliyor. Nefesim kesiliyor. Dünya yana yatıyor.

Beynimin uzak bir köşesinde nerede olduğumuz, koridorun hemen ötesindeki barın gürültüsü, insanların kahkahaları, bardakların şıkırtısı duyuluyor ama her şey gerçek dışı geliyor. Hiçbirinin önemi yok. Şimdi değil.

Var olan tek şey Beck.

Acı verici derecede tanıdık. Korkutucu derecede yeni.

Sanki hayatım boyunca istediğim ama uzanmaya cesaret edemediğim bir şeye dokunuyormuşum gibi. Etrafıma ördüğüm tüm sınırlar yıkılıyor ve

korkunun yerini rahatlama alıyor. Arzu. Kemiklerime kadar işleyen bir kesinlik.

Bunu istiyorum. Onun her bir parçasını keşfetmek istiyorum. Çok korktuğum için dokunmama izin vermediğim tüm yerleri. Sadece bedenini değil, kalbindeki ve zihnindeki korunaklı, gizli yerleri de.

Bir zamanlar onun hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum.

Şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Ne zamandır böyle hissediyor? Benim gibi gizlice bakışlar atıyor mu, kalbi hızla çarparken uykusuz kalıp aynı huzursuz hayallere mi dalıyor?

Bu tarz rüyalar.

Vücutlarımızın birbirine uyduğu yer.

Nefeslerimizin senkronize olup tek bir bütün haline geldiği yer.

Şimdi tüm eli göğsümü kavriyor, yoğuruyor ve ovuyor. Meme ucumu okşuyor ve bacaklarımın arasında nem birikiyor. Kalçamı uyluğuna sürtüyorum ve o da karşılık veriyor. Nefes kesici. Vahşi. Dağınık.

Sonunda, uzaklaşıyorum. "Beni eve götür, Beck."

Şaşkın bakışlar, şehvetle ağırlaşmış göz kapaklarımla buluşuyor. "Ben—ben..." Tereddüt ediyor ve kalbim duruyor. Eğer şimdi beni reddederse, her şeyimi ortaya koyduğum bir anda çekip giderse, bunu atlatamam. Beck'siz bir dünyada yaşayamam. Şimdi değil, ona dokunduktan, onu kucakladıktan sonra değil.

"Tek gecelik ilişkim olmak istemiyorum." Alnını alnıma dayadı. "Çok daha fazlasını istiyorum. Eğer bunu yapamıyorsan, bana söylemelisin. Şimdi. Lütfen, Gracie. Beni... bırakmalısın."

"Asla," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Seni asla bırakmayacağım, Oliver Becksworth III." Parmağımla göğsüne sertçe vuruyorum, her kelimeyi vurgulayarak. "Öyleyse adam ol ve beni eve götür."

Bu açıklamaya karşılık kaşları, anında kaybolan kısa süreli bir eğlence ifadesiyle yukarı kalkıyor. Yerine başka bir ifade geliyor; sağlam, kararlı, şüphesiz erkeksi bir ifade.

Elleri bu sefer daha sıkı bir şekilde kalçalarımaya kayd, beni orada tuttu. Sormadı. Sahiplendi.

"Pekala," diyor alçak ve sakın bir sesle. Yaklaşıyor, ağzı kulağıma değiyor. "Ama beni dinleyeceksin."

Nefesim kesildi.

"Seni eve götürüyorsam, şunu anlamam gerekiyor," diyor sessizce. "O kapıyı kapattığımda, benimsin. Pişmanlık yok. Ayrılmak yok." Gözlerime

bakmak için biraz geri çekiliyor. Çenesi kasılıyor. “Sabah beni yalnız bırakmayacağından emin olmam gerekiyor.”

Koridor inanılmaz derecede sessiz.

"Yapmayacağım," diyorum tereddüt etmeden. "Seni seçiyorum. Her zaman da seçtim."

İçinde bir şeyler yerine oturuyor. Kilitleniyor.

"Güzel," diyor.

Beck elini uzatıyor—

—ve ben de öyle düşünüyorum.

Gracie

Sunmak

Beck kapıyı yarı açık bırakmışken onu çekiştirdim. "Çantam." Bara doğru baktım, müzik bir dakika öncekinden daha da yüksek sesle çalıyordu. Koridorda, bir konga dansı grubu odanın içinden geçerek masaların arasından kıvrılıyordu. "Çantamı kabinde bıraktım."

"Sorun değil." Alnıma hızlı bir öpücük kondurdu. Bunu yıllardır yapıyormuş gibi kolay ve zahmetsizce yapması, göğsümde yepyeni bir özlem uyandırdı. "Gidip alayım. Beni bekle, olur mu?"

"Tamam," dedim ona. "Dışarıda bekleyeceğim."

Gülümseyerek ara sokak kapısını itip dışarı çıktım. Serin hava saçlarımı savurdu, beni balo gecesine, ilk öpüşmemize geri götürdü. Ama bu gece daha güzel, çünkü olması gerektiği gibi bitiyor.

Bizimle. Birlikte.

Çakmak çıtırdadı ve kısa bir an için tanıdığım bir yüzü aydınlattı. Devon. Duvara yaslanmış, boynunda neon yeşil boncuklar hala asılı, zincirine plastik yoncalar dolanmış. Parmaklarının arasında bir sigara var, dumanı karanlığa doğru kıvrılıyor.

Tuhaf. Brandon hiç sigara içtiğinden bahsetmedi.

"Gracie." Başını hafifçe yana eğip onayladı, ardından derin bir nefes çekti ve dumanı burnundan dışarı üfledi.

"Dikkatli ol," diye yanıtlıyorum, "bu madde seni öldürebilir."

Başını duvara yasladı, bir nefes daha çekti. "Ne kadar da yargılayıcı."

Omuz silktim. "Senin işinmiş." Birkaç adım uzaklaşmak için döndüm. Sigara kokusunu sevmiyorum. Hiç sevmedim.

Ayak sesleri duyuluyor.

Devon sigarayı yere atıp topuğunun altında ezerken, "Eğer bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa, işte. Şimdi daha mı iyi?" diyor.

"Ne olursa olsun." diyorum ona, "Benim hatırım için yapma. Umurumda değil."

Beck'in neden bu kadar geciktiğini merak ederek kapıya doğru baktım.

Arkamı döndüğümde Devon tam karşımdaydı.

Çok yakın.

"Belki de önemsemelisin," diyor usulca, başını yana eğerek. Saçımın bir tutamını kaldırıp parmaklarının arasına doluyor, gözleri yüzümden ayrılmıyor. "Seni izliyorum. Bütün gece. Hatta Brandon'la birlikteyken bile. Çok güzel bir kızsın."

Öfkem kabararak elini ittim. "Uzak dur. İlgilenmiyorum."

"Ama gerçekten de öyleyim. Çok ilgiliyim." Yanıma doğru yaklaşıyor ve ben de bir adım geri çekiliyorum.

Daha önce Beck, kalbimi arzuyla hızlandırmıştı.

Şimdi ise durum tamamen farklı.

Korku.

Vücudumdaki her içgüdü çılgılık atıyor.

Devon da benim geri çekilmemi karşılık verdi, gözleri beni açık bir şekilde değerlendirircesine süzdü. "Brandon senden bahsetti," dedi. "Yatakta çok ateşli olduğunu söyledi."

Ellerim yumruk oldu. "Öyle mi? Şey, o tam bir pislik. Artık onunla birlikte olmamamın bir sebebi var."

"Haklısın. O bir çöplük," diyor Devon hafifçe. "Ama bu yalan söylediği anlamına gelmiyor."

Eli yanağıma dokundu. Yavaşça. Uzun süre. Tiksintiyle geri çekildim.

İğrenmemi görüyor ve gülümsüyor. Gamzesi beliriyor. Soğuk. Tecrübeli. Bunu daha önce yapmış birinin bakışı. İstedikini elde etmek için cazibeyi nasıl kullanacağını bilen birinin bakışı.

"Sanırım kendim de kontrol etmeliyim," diye devam ediyor. "Sizce de öyle değil mi?"

Eli üst kolumu sıkıca kavradı. Canımı acıtacak kadar sertti.

"Dur." Kurtulmaya çalışarak kıvranıyorum. "Bırak beni."

"Hımm." Öne eğilip kulağıma fısıldadı, "Sanmıyorum."

Diğer kolumu da kavrayıp beni hareketsiz tutarken burnu yanağımda gezindi ve paniklemeye başladım. "Tatmak istiyorum. Ne kadar tatlı olduğunu görmek istiyorum."

"Defol git," diye tısladım, ellerini tırmalayarak. Çaresizdim. Tuzağa düşmüştüm.

Devon sadece gülümsedi ve elini daha da sıkılaştırdı. "Sakin ol," diye mırıldandı. "Ortalığı karıştırmak istemezsin."

Ara sokak kapısı gürültüyle açılıyor.

"Ne halt ediyorsun?" Beck'in sesi karanlığı yarıp geçiyor, bıçak gibi keskin.

Devon gerildi ama bırakmadı.

Beck sokağa adımını attığı anda başım ona doğru döndü. Gözleri her şeyi aynı anda kavradı: Devon'ın elleri kollarımda, bedenim yere sabitlenmiş, yüzüm korkudan bembeyaz olmuştu.

Beck'te bir şeyler kopuyor.

Bir daha bağırıyor. Uyarmıyor.

O, hücumu geçiyor.

Devon, Beck'in tüm omzu ve ivmesiyle ona çarpmasından önce dönmeye bile vakit bulamadan, Beck onu kemiklerini sarsan bir çatırtıyla tuğla duvara doğru savurdu. Devon sersemlemiş bir halde küfretti, ama çabucak toparlandı ve Beck'i göğsünden sertçe itti.

"Defol git üzerimden—"

Devon salıncakları.

Yumruğu Beck'in çenesine isabet etti ve başını yana savurdu. Çığlık attım. Beck bir adım geriye sendeledi, gözlerini kırıştırdı, ağzının kenarında kan belirmişti bile.

Bir anlığına şok olmuş gibi görünüyor.

Sonra gözleri kararıyor.

Beck tekrar ileri atılarak Devon'a orta alanda sert bir müdahalede bulundu. İkisi de sert bir şekilde yere düştü, bedenleri çarpıştı ve sesi sokakta yankılandı. Beck üzerine düştüğünde Devon inledi, ancak kıvrıldı, çırpındı ve Beck'in kaburgalarına bir dirsek darbesi indirmeyi başardı.

Beck hırıldadı, ondan daha önce hiç duymadığım bir ses. Çok öfkeli.

Devon öfkeli ve vahşi bir şekilde tekrar yumruk attı, yumruk boğumları Beck'in elmacık kemiğini sıyırdı. "Kendini çok güçlü mü sanıyorsun?" diye tükürdü. "Sen kendini—"

Beck'in yumruğu Devon'ın ağzına indi.

Bir kere.

İki kere.

Devon'ın kafası kaldırıma çarptı. Acıyla inleyerek, onları devirmeye çalıştı. Beck ona izin verdi, sonra onu tekrar yere serdi ve ön koluyla Devon'ın boğazını ezdi.

Devon, Beck'in kolunu tırmalayarak onu boğuyor. "Çekil—çekil—"

"Ona dokunma!" diye kükredi Beck, sesi öfkeden titreyerek.

Devon, Beck'in karnına sert bir diz darbesi indirir. Beck nefes nefese kalır, dengesini kaybeder ve Devon bu sırada hızla kurtulur. Devon sendeleyerek doğrulur, dudağında kan vardır.

Tekrar hamle yapıyor.

Bu sefer Beck hazır.

Göğüs göğüse çarpıyorlar. Devon hamle yapıyor, Beck beceriksizce eğiliyor, Devon'ı belinden yakalıyor ve onu geriye doğru bir çöp konteynerine itiyor. Metal şiddetli bir şekilde sallanıyor. Devon'ın kafası iğrenç bir sesle kenara çarpıyor.

Devon sersemlemiş bir halde gözlerini kırıştırdı. Gülmeye çalıştı, kan tükürdü. "Bunu yaptığına pişman olacaksın—"

Beck ona sertçe çarptı, ön koluyla nefes borusunu ezdi, yüzü Devon'ın yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı.

"Hayır," diyor Beck kısık ve titrek bir sesle. "Öylesin."

Devon'ın gözlerinde nihayet korku belirdi.

Beck onu aniden bırakır. Devon yere yığılır, şiddetli bir şekilde öksürerek boğazını tutar.

Beck, göğsü kabarıp inip kalkarken, yumrukları titreyerek onun üzerinde duruyordu. Korkunç bir an için, ona tekrar vurabileceğini düşündüm.

Bunun yerine Beck bir adım geri çekiliyor.

Devon sendeleyerek ayağa kalktı, gururu paramparça olmuştu. Beck'e zehirli bir bakış fırlattı, sonra arkasını dönüp dengesiz adımlarla ara sokaktan aşağı doğru koştu.

Sessizlik çöker.

Beck bana döndü.

Yüzü sıyrıklarla dolu, eklemleri kızarmış ve kaygan. Gözleri odaklanmamış, sanki hâlâ kavganın sersemliğinde kaybolmuş gibi.

İleri atıldım, ellerim titriyordu, ceketini kaptım. "Beck."

Bana sanki yeni uyanmış gibi bakıyor.

"Ben—" Nefesi kesildi. "Düşünmedim. Sadece—"

"Biliyorum," diyorum, alnımı göğsüne yaslayarak, yanağımın altında kalbinin çılgınca attığını hissederek. "Biliyorum."

Kollarını bana sarıyor, sıkıca, koruyucu bir şekilde, sanki düşmemek için bana tutunması gerekiyormuş gibi.

"Bu benim ilk dövüşümdü," diye itiraf ediyor boğuk bir sesle. Şaka dolu, tatsız bir kahkaha. "O adam olduğumu düşünmemiştim."

Ona bakmak için biraz geri çekildim. "Öylesin," dedim usulca. "İşler önem kazandığında."

Yüz ifadesinde bir şeyler yerleşiyor; korku, farkındalık, kabullenme.

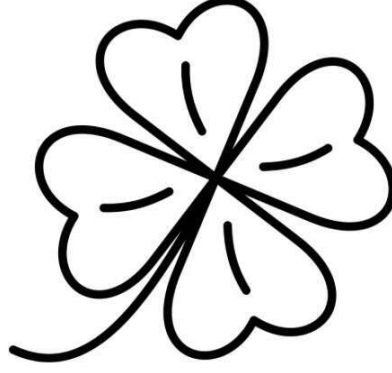
"İyi misin?" diye sordu, nefesi uzun ve titrekti, sonra titreyen elleriyle yüzümü kavradı.

Titreyen bacaklarımla başımı salladım.

Beni kendine doğru çekiyor, vücudu hala adrenalinle titriyor. Sonra dudaklarını benimkine yaklaştırıp uzun ve derin bir öpücük veriyor. "Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor Beck dudaklarımın arasından.

Ona inanıyorum.

"Hadi gel." Parmaklarımı onun parmaklarına kenetliyorum. "Eve gidelim."

Çok Engeli

Beck

Sunmak

Eve dönüş yolunda Gracie sessizdi, başı cama dönüktü. Göğsümde bir huzursuzluk belirdi, fikrini değiştirdiğinden, beni seçtiğine pişman olduğundan korktum. Ama eli tüm yol boyunca dizimde kaldı. Sakin. Güven verici.

Sonunda artık dayanamıyorum.

“Gracie,” diye fısıldadım. Bana doğru döndü.

“Neler oluyor? Ne düşünüyorsun?” Bu soruyu sormak canımı acıtıyor. Normalde onu iyi anlarım, bir bakış yeter, ama şimdi anlaşılmaz. Düşüncelerini mi saklıyor yoksa ben mi çok hassasım da net göremiyorum anlayamıyorum.

Gözleri kucağına indi ve benim de midem alt üst oldu. Kendimi hazırladım.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor.

İlk içgüdüm ona saldırmak, kalbimi kırmadan önce korumak oluyor, ama kendimi nefes almaya zorluyorum. Dinlemeye çalışıyorum.

"Sorun yok," diyorum. "Ben de öyleyim." Yutkunuyorum, sonraki kelimeler zar zor ağzımdan çıkıyor. "Seni en çok neyin korkuttuğunu söyleyebilir misin?"

Kırmızı ışıktaki durdum ve şöyle bir baktım. Dalgın, düşüncelere dalmış görünüyordu. Sessizliği uzayıp dayanılmaz hale gelse de beklemeye devam ettim.

Sonunda, birden ağzından şu sözler döküldü: "Her şeyi kaybedebileceğimizden korkuyorum. Her zaman yaptığım gibi her şeyi mahvedebileceğimden korkuyorum." Derin bir nefes verdi, kelimeler şimdi daha hızlı dökülüyordu. "İlişkilerde iyi değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Kötü seçimler yapıyorum. Olmamam gereken yerlerde çok uzun süre kalıyorum, kalmam gereken yerlerde ayrılıyorum ve incitmek istemediğim insanları incitiyorum." Başını salladı. "Brandon'a bak. Onu ben seçtim. Bu benim hatamdı."

Yutkunuyor ve devam ediyor, sanki durursa bitiremeyeceğinden korkuyor. "Bunun nasıl olması gerektiğini görerek büyümedik. Babalarımızı hiç tanımadık. Sağlıklı bir ailenin nasıl göründüğünü hiç görmedik. Ya yanlış yaparsak? Ya bizi mahvederse?"

Sesi titriyor. "Ya bu annelerimizi de mahvederse? Onlar sonsuza dek birbirlerine sahiplerdi. Eğer bu ilişki bozulursa, taraf seçmek zorunda kalacaklarını hissedecekler. Buna katlanamam."

Sonunda durdu, nefesi titriyordu. "Bütün hayatım boyunca kendime o çizgiyi asla geçmememizin bir sebebi olduğunu söyledim. Belki de yeterince iyi olmadığım içindi. Ya da yeterince güvenli olmadığım için. Ya da riske değmediğim için."

Sözünü kesmiyorum. Sessizliğin yerleşmesini, nefes alışverişinin yavaşlamasını bekliyorum. Sonra elini tutuyorum, nazik ama emin bir şekilde.

"Pekala," diyorum sessizce. "Şimdi bunları teker teker ele alalım."

Gözleri kocaman açılmış ve yaşlarla dolu bir şekilde bana bakıyor.

"İlişkilerde beceriksiz olduğunu düşünüyorsun," diyorum. "Ama ben, insanların daha iyi olabileceğine, değişebileceğine inandığı için derinden seven ve gerekenden daha uzun süre kalan birini görüyorum. Bu başarısızlık değil, sadakat." Parmaklarını sıkıyorum. "Brandon, aşkta

beceriksiz olduğunun kanıtı değildi. Kalbini yanlış kişiye verdiğinin kanıtıydı. Arada fark var.”

Nefesi kesiliyor.

“Hata yaptığınızı düşünüyorsunuz,” diye devam ediyorum. “Evet, yapıyorsunuz. Ben de yapıyorum. Herkes yapıyor.” Dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. “Ama öğreniyorsunuz. Yönünüzü düzeltiyorsunuz. Önemsemeyi bırakmıyorsunuz.”

Yutkunarak hafifçe başını salladı.

“Bunu nasıl yapacağımızı bilmediğimizden korkuyorsun, çünkü büyürken hiç böyle bir şey görmedik.” Yola, sonra da ona baktım. “O kısım doğru. Romantik aşka dair iyi örneklerimiz yoktu.” Durakladım. “Ama başka bir şeyimiz vardı. Annelerimizin her gün birbirlerini en iyi arkadaş olarak seçmelerini izledik. Nasıl var olacağımızı, nasıl affedeceğimizi, nasıl kalacağımızı öğrendik.”

Eli benim elimde daha da sıkılaştı.

“Ve bunun annelerimizi mahvedebileceği düşüncesi mi?” Başımı sallıyorum. “Gracie, bizim hiçbir şeyimiz onları birbirinden ayıramaz. Aksine, onlar bunu bizden daha uzun süredir bekliyorlar.” Hafifçe gülüyorum.

Ağzı titriyor.

“Şu sonuncusu,” diyorum nazikçe. “Belki de yeterince iyi olmadığınız, riske değmediğiniz düşüncesi.”

Tamamen ona döndüm. “Bizi ayrı tutan yalan buydu.”

Gözleri, kırılğan ve arayış dolu bir şekilde gözlerimle buluştu.

“Ama her şey senin suçun değil,” diye ekliyorum sessizce. “Bu benim de hatam.”

O hala duruyor.

“Korktuğum için uzak durdum,” diye itiraf ediyorum. “Arkadaşlıktan öte bir ilişki kurmaya çalışırsam, işler yolunda gitmezse, sadece o kadını değil, aynı zamanda başka bir şeyi de kaybedeceğimden korkuyordum—” Kendimi durduruyorum. Bir an için, daha güvenli olan kelimeyi seçmeye çok yaklaştım.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

“Sevdiğim kadın,” diyorum sessizce. “Ama aynı zamanda en iyi arkadaşımı da kaybedeceğimden endişeleniyordum.”

Gerçek aramızda ağır bir şekilde yerleşti.

"Artık bundan korkmuyorum," diyorum ona. "Daha çok, o adımı atmazsak ne olacağından korkuyorum."

Ona hafifçe gülümsedim.

"Ya işleri berbat edersek?" diye soruyor.

Elini sıkıyorum.

"Bunu birlikte düzeltiriz."

Gracie

Sunmak

Beck'in evine daha önce birçok kez gittim. Burada ders çalıştım. Burada film izledim. Bir keresinde hastayken yanına gelip tüm çamaşırlarını yıkadım.

Ama bu gece farklı hissediyorum. Üçüncü kattaki dairesine çıkan merdivenleri tırmanırken aramızda garip bir sessizlik var. Aşırı gürültülü gelen bir sessizlik. Sanki birbirimizle nasıl konuşacağımızı unutmuşuz gibi.

Attığım her adımda, aklımdan Beck'in milyonlarca farklı hali geçiyor. Dişlerinin arasında boşluk olan Beck. İlk kez gözlük takan Beck. Kalabalığın tezahüratları eşliğinde basketbol oynayan Beck. Yürüyen Beck. Koşan Beck. Araba kullanan Beck.

Onu mümkün olan her şekilde gördüm... şimdi göreceğim şekilde hariç.

Bu düşünce ellerimi titretiyor, sinirlerimi alt üst ediyor.

Kapıyı açtı ve sonra geri çekilerek önce benim girmeme izin verdi.

Normalde Gracie gözlerini devirirdi. Şövalyeliğin aslında ölmediğini bilmenin ne kadar güzel olduğuna dair kuru, alaycı bir yorum yapardı.

Ama ben şu anki Gracie değilim.

Ben bambaşka biriyim ve bu Gracie nasıl davranacağını bilmiyor.

Paltolarımızı çıkarıp kapının yanındaki küçük mutfak masasına koyuyoruz. Beck'in ev arkadaşı olmamasının ne kadar güzel olduğunu bir an için fark ediyorum. Boğazımızı temizleyip ayaklarımıza bakmamıza, sanki birdenbire yabancılaşmışız gibi, şahit olacak kimse yok.

"Şey, rahatınıza bakın," diyor mutfağa doğru yürürken oturma odasını belirsiz bir şekilde işaret ederek. "İçecek ister misiniz?" diye soruyor omzunun üzerinden.

Önerdiği gibi oturma odasına doğru göz ucuyla baktım ama o yöne gitmedim. Bunun yerine, onu mutfağa kadar takip ettim. Bütün bu süre boyunca, eğer durumu yanlış anlarsam, ben öne doğru adım atıp o geri adım

atarsa, sonrasında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını, hiçbir şeyin eski haline dönmeyeceğini düşündüm.

"Belki bir bardak su?" diyorum ona.

Bana bir bardak, kendine de bir bardak aldı. Su, boğazımdan aşağı akarken serin ve rahatlatıcıydı. O kadar biranın beni ne kadar susamış yaptığını fark etmemiştim ama sarhoş hissetmiyorum.

Kendimi uyanık ve canlı hissediyorum.

Her sinir ucu uğuldadı.

Beck, sanki doğrudan bakmak için fazla zekiymişim gibi, beni gözünün ucuyla izliyor.

Bekliyorum.

Onun hareket etmesi için. Onun aradaki mesafeyi kapatması için.

Hayır, yapmıyor. Sadece orada gergin ve kararsız bir şekilde, elleri yanlarında kasılmış halde duruyor.

Mezuniyet balosunu hatırlayınca neredeyse gülümsüyorum.

Bazı şeyler asla değişmez.

Sanırım karar bana kalmış.

Düşünürken parmağımı ağzıma götürüp ucunu hafifçe çiğniyorum. Beck'in bakışları bu harekete odaklanıyor ve orada kalıyor.

"Oliver?"

"Evet, Gracie?"

"Spor yapıyor musun?"

Bir adım daha yaklaşıyorum. Gözleri hafifçe açılıyor. Endişe. Arzu. İkisi birden.

Yutkunuyor. "Şey... Evet. Normalden biraz daha fazla."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Uzandım ve yavaşça parmak uçlarımla omzundan dirseğine, kolunun manşetinin üzerinden geçerek çıplak tenine dokundum.

Titremeye başladı. Tüyleri anında diken diken oldu.

Etrafında yavaşça dönerken yüz ifademi sakinleştirmeye çalışıyorum, sanki paha biçilmez bir şeyi, bir heykeli veya bir sanat eserini inceliyormuşum gibi.

Beck donakalır. Hareketsiz kalır. Nefes alışverişi sık, dikkatlidir, sanki bu anı bozmaktan korkuyordur.

Parmaklarımı ensesinden başlayarak omurgası boyunca gezdiriyorum.

"Seni böyle hatırlamıyorum..."

"Kaslı mı?" diye yardımcı bir şekilde ekliyor.

"—engebeli," diye tamamlıyorum.

Şimdi arkasından yaklaşıyorum, göğsüm sırtına değerek parmak uçlarıma yükseliyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Eskiden olduğundan çok daha engobelisin."

Beck hareketsiz kalıyor. "Şey, son zamanlarda normalden daha fazla boş zamanım oldu," diyor sesini sakın tutmaya çalışarak.

"Ah?"

Parmaklarımı boynundan yukarı, saçlarına doğru gezdiriyorum, tırnaklarımın hafifçe sürtünmesine izin veriyorum. Başı öne doğru düşüyor, ağzından sessiz bir nefes çıkıyor ve bu da dudaklarımı bükmeme neden oluyor.

"Peki, bunun sebebi ne?" diye mırıldanıyorum.

"Şey," diye uzatarak söyledi, "bu kadın ortalıkta dolaşıp da beni rahatsız etmedi—"

Onu çimdikliyorum.

"Ah! Şey—yani, güzelliğiyle dikkatimi dağıt," diye düzeltiyor, sesinde şimdi bir gülümseme var.

Onun da oyuna katıldığına memnun olup hafifçe mırıldanıyorum. "Bu daha iyi."

"Böylece," diye bitiriyor sözlerini, "daha çok egzersiz yapma fırsatım oldu."

"Yani, zaten olduğunuzdan daha çekici görünmek mi istiyorsunuz?"

Başını kaldırdı. "Sence ben çekici miyim?"

Sesindeki inanmazlık beni kendime kızdırdı. Ona bunu daha önce söylemediğim için.

Dönmeye çalışıyor ama ben hafifçe homurdanıp kafa derisine masaj yaparak onu yerinde tutuyorum.

Sanki yıllardır o nefesi tutmuş gibi nefesini veriyor. Daha derine inip, kafa derisine ve boynunun derisine yavaşça dairesel hareketlerle masaj yapıyorum. Beck alçak ve çaresiz bir şekilde inliyor. Omuzları gevşiyor, gerginlik azaldıkça düşüyor. "Bu gerçekten çok güzel hissettiriyor, Gracie Ann."

İyi.

Umduğum gibi, alıştığımız rutinelere geri döndükçe aramızdaki garip hisler kayboluyor. Şakalaşma. Teselli. İletişim.

Kollarımı onun etrafına sardım ve yanağımı sırtına yasladım. "Bence çok çekicisin, Beck. Her zaman da öyle düşünmüşümdür."

"Gerçekten mi?" Sesinde hayret vardı. Saf, katıksız bir hayret.

Bu sefer bana doğru döndüğünde onu durduruyorum.

"Evet, gerçekten." Başımı yana eğip ona baktım. Saçları mutfak ışığında parlıyordu, gözleri sıcak, nazik ve biraz da hayranlık doluydu; dürüst olmak gerekirse, bir şeye milyon kere baktığınızda her seferinde hayran kalacağınız yeni bir şey bulduğunuz türden bir güzelliğe sahipti.

"Gençken en iyi arkadaşımın ve bu yeterliydi," diyorum. "Ne zaman değiştiğini bilmiyorum. Belki tek bir an değildi. Belki binlerce küçük anın birleşimiydi. Ama bir şekilde, bu hale geldi."

Elini tutuyorum.

"Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Umarım beni seçersin."

Kelimeler aramızda asılı kalıyor. Kırılgan. Geri döndürülemez.

Beck, rahatlama ve teslimiyet arasında bir ses çıkararak nefesini veriyor.

Öne doğru eğiliyor, beni kendine çekiyor ve sanki artık beklemekten bıkmış gibi öpüyor. Ben de ellerimi omuzlarına koyarak onu öpüyorum, ta ki oda dönüp bulanıklaşana ve bedenim ona karşı özlem duyana kadar.

Öpüşmeye devam ederken, Beck beni gençliğimizde, beni kahkahalarla havuza attığı zamanki gibi kaldırıyor; bu sefer beni kendi yatağına bırakıyor. Yatağa gömülüyorum ve o da beni takip ediyor, ağırlığını dikkatlice benim üzerime vererek nefesim kesilene kadar, daha fazlasını isteyene kadar öpüyor.

"Emin misin?" diye soruyor sessizce, alınını benimkine yaslayarak.

Gülümsüyorum. "Sensin. Tabii ki benim."

Parlak ve mutlu bir şekilde gülümsüyor ve bu görüntü beni güneş ışığı gibi ısıtıyor.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yavaş, sanki gidecek başka bir yer yokmuş ve acele etmeye gerek yokmuş gibi. Sanki aramızdaki yıllar içe doğru katlanıyor, çöküyor ve geriye sadece bu kalıyor: onun ağzı, elleri, aramızda geçen sessiz anlayış. Parmakları tişörtümün etek ucuna dokunduğunda, bu bir sorudan çok bir devamlılık gibi geliyor, nefes almak kadar doğal. Yine de başımı sallıyorum, sadece bilmesini istiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı kumaş kolyeme takılınca ve onu çözmek için durduğumuzda.

Gülümsüyorum. "Sorun yok."

Bir an tereddüt ediyoruz, sonra sessizce gülüyoruz, alınlarımız birbirine değiyor, ardından gömlek zincirden ayrılıyor ve o gömleği başımdan geçiriyor.

Çeneme, boynuma öpücükler konduruyor, her tepkimi, her yumuşak iç çekişimi zevkle dinliyormuş gibi duraklıyor. Ellerim gömleğinin altına kayıyor, ten tene değiyor ve o sessiz bir nefes veriyor. Kendini tutma gücü kırılıyor. Geri kalan giysilerimiz bir nefesle bir sonraki nefes arasında kayboluyor.

Beck bacaklarımı aralayıp aralarına yerleşti, yarı diz çökmüş bir pozisyonda. Koridor ışığı hala yanıyor, kapı hafifçe aralık bırakılmış, sarı ışığın yumuşak bir şekilde yatağa ulaşmasına izin veriyor. Bu ışık onu aynı anda hem gölgeye hem de ışığa büründürüyor, gözlerinin çıplak bedenimde nasıl gezindiğini, göğüslerimde, uyluklarımda, bacaklarımın ucunda nasıl oyalandığını görmeme yetiyor. O bakışta, zar zor bastırılmış bir arzu var.

Ellerini vücudumda gezdiriyor, avuç içlerini göğüslerime koyup daireler çizerek meme uçlarımı hafifçe sıkıyor. Nefesim hızlanıyor. Kalçalarım dönüyor, içimde yanan ateşe bir çıkış yolu arıyor.

Dokunuşu sağlam olsa da, ifadesinde biraz dalgın, odaklanmamış bir şey var. Tam da ne demek istediğini merak etmeye başlıyorum ki, boğuk bir sesle, "Seni tadabilir miyim?" diye soruyor. Yüzü kıpkırmızı oluyor, o kadar koyu ki loş odada bile fark ediyorum.

Dirseklerimin üzerine yaslanarak doğruldum, ona bakabildim.

"Bunu yapmayı çok istiyordum," diye itiraf ediyor, yanakları daha da kızarak. "Yıllardır bunun hayalini kuruyordum." Bana kısa bir bakış atıyor, sonra hızla gözlerini kaçırıyor. "Bazen, aklımda, amigo kıyafetini giymişsin... bazen de laboratuvar önlüğünü."

Kaşlarımı kaldırarak, eğlenmiş bir şekilde, "Yani amigo kızlar ve STEM alanındaki kızlar seni mi etkiliyor?" diye sordum.

Beck gözlerime baktığında ve sessizce, "Beni tahrik ediyorsun, Gracie. Sen." dediğinde gülümsemem kayboldu.

"Ah," diyebildiğim tek cevap bu. Bir an duraklıyorum ve sonra, "İstersen... biliyorsun, benim için sorun değil," diyorum. Sorun değil de, ama bu kısmı içimde tutuyorum, fazla baskı yapmak istemiyorum.

Kendini daha aşağıya, başını bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Parmakları beni nazikçe ayırırken uyluğumu öpüyor. Klitorisime ulaştığında duruyor ve üzerine sıcak nefes üflüyor. O kadar hassasım ki, bu esinti bile beni çılgılık atmaya yetiyor, ama ağzı merkezimi uzun ve yavaş bir şekilde yaladığında neredeyse aklıma kaybediyorum. Adını söylüyorum ve kalçalarımı daha fazlasını isteyerek yukarı doğru kaldırıyorum. Beck memnuniyetle karşılık veriyor. Önce yavaşça, sonra da sessiz bir

yoğunlukla artan bir şekilde, önce açık ağızlı öpücükler, ardından dilinin yalamaları ve girdaplarıyla dönüşümlü olarak bastırıyor, ta ki ben onun altında kıvrana kadar.

Önce bir parmağını, sonra iki parmağını ekliyor ve dilinin klitorisime yaptığı keskin hareketlerle mükemmel bir ritim içinde parmaklarını içeri ve dışarı doğru hareket ettiriyor. İçimdeki gerilim arttıkça yanımda duran çarşafları yumrukluyorum.

"Çok yaklaştım," diyorum, sesim hem sızlanma hem de inilti gibi.

Başını kaldırıyor, tahrik olmuş halim çenesinde parıldıyor. "Hayır," diyor sesi derin ve buyurgan. "Bu gece boşaldığında, amın sikimi boğacak şekilde olacak."

Ah.

Sözün anlamı ortaya çıkıyor ve ben donup kalmıyorum, sadece dinliyorum. Her zerrem uyanık.

Beck kendini açıklamaya acele etmiyor. Sözlerini yumuşatmıyor. Sadece gözlerime dik dik bakıyor, sanki bunun nereye varacağını tam olarak biliyor ve benim anlamamı beklemekten korkmuyor gibi, sabit ve sarsılmaz bir şekilde.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum. Şaşkınlık değil. Şüphe değil. Arzu.

Çenemi kaldırıp onunla buluşuyorum ve bedenimin cevap vermesine izin veriyorum.

Evet.

Hepsi bu kadar.

Beck, sanki karar çoktan verilmiş gibi, anında harekete geçti. Ben nefesimi toparlamadan ayağa kalktı ve odanın karşısına geçti, elinde küçük bir plastik parça ile geri döndü.

Bir prezervatif.

Doğrulup yatağın kenarına doğru ilerledim ve elimi uzattım. "Al. Ver bana."

Beck kaşını kaldırıyor ama ben ona tatlı bir gülümsemeyle, elimi hâlâ uzatmış halde karşılık veriyorum. Paketi uzatıyor ve ben de yanıma, yatağın üzerine koyuyorum. Beck'e yaklaşmasını işaret ediyorum. Bacaklarımın arasına girdiğinde, kalçalarından tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Bu pozisyonda, ereksiyonu tam önümde. Sert ve kızarmış, damarları yanlardan aşağı doğru uzanıyor. Beck'e bakıyorum, o da inanılmaz derecede şefkatli bir ifadeyle bana bakıyor. Göz temasını kesmeden başımı eğip onu

ağızıma alıyorum. Önce dilimi ucunda döndürüyorum, gözlerinin zevkle nasıl kapandığını izliyorum. Göğsünün derinliklerinden gelen bir inilti çıkarıyor. Başımı her sallayışında daha derine iniyorum, zıplıyorum, daha da aşağıya doğru ilerliyorum. Beck'in elleri, beni zorlamak veya yönlendirmek için değil, sadece tutunmak için saçlarıma kayıyor. Nefesi düzensizleşene ve kalçaları titreyene kadar daha hızlı hareket ediyorum.

Sonunda, omzuma nazikçe bir el koyarak beni durdurdu.

Prezervatif paketini açıp takıyorum ve nasıl daha sert, daha kalınlaştığını fark ediyorum. Beck aşağı uzanıp prezervatif takılıyken kendini okşuyor ve bu görüntü bende bir sıcaklık dalgası daha yaratıyor. Hoşuma gidiyor. Onu böyle görmek, önümde bunu yapacak kadar kendini kaybetmiş olması hoşuma gidiyor.

Barda geçen o anı, beni düşünürken kendi kendine dokunduğunu itiraf edişini hatırlıyorum ve daha bu gecedен önce bile onun zevkine bağlı olduğumu bilmek midemi alt üst ediyor.

Bu farkındalık, bu durumu daha da kaçınılmaz hale getiriyor.

Beck yatağa geri dönmeme yardım ediyor, ben de başımı yastığa koyup rahat ediyorum. Tekrar bacaklarımın arasına giriyor ama bu sefer penisi girişime tam oturuyor. Elini uzatıp yanağımı okşuyor ve ben de ona doğru eğiliyorum.

"Bu uygun mu?" diye soruyor.

"Yeterince bekledik." Kalçasından tutup onu öne doğru itiyorum.

Ucu içime kayıyor, sonra da geri kalanı yavaşça onu takip ediyor. Acele etmiyor, sadece yavaşça giriyor ve biraz daha derine inmeden önce vücudumun alışmasını bekliyor. Yarisına geldiğinde, kalçalarım da hareket etmeye başlıyor, onunkine doğru kalkıyor ve her istikrarlı hareketle onu içeri çekiyorum.

Beck bana bakıyor, dudağı dişlerinin arasında sıkışmış halde, aramızdaki her şey hızlanıyor. Gözlerine bakıyorum, beni görmesini, birlikte aşık olduğumuzu bilmesini istiyorum.

"İnanılmaz," diye mırıldandı sesi boğuk bir şekilde. "Buradasın. Gerçeksin." Çenemi okşadı, sanki parmaklarının altında benim varlığımın kanıtına ihtiyacı varmış gibi.

"Sen de öylesin," diye fısıldadım karşılık olarak, ellerim onun üzerinde, onu kendime daha da yaklaştırarak, alınlarımız birbirine değene kadar, sonra da dudaklarımız birleşene kadar.

Şimdi bana doğru hareket ettiğinde, hızlı ve sert oluyor. Sonlara doğru Beck, sıcaklık, ağırlık ve vaatlerle beni geri püskürtüyor. Vücudum anında karşılık veriyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Aramıza uzanıp klitorisimi nazıkçe, sonra daha fazla baskıyla okşuyor.

“Evet,” diye mırıldanıyorum, her şey kaybolurken gözlerim yavaşça kapanıyor. “Tam orada.”

İnleyerek beni öpüyor, eli hâlâ üzerimde, bedeni hâlâ benimkiyle birlikte hareket ediyor. Hızını artırıyor, gittikçe hızlanıyor, içimdeki gerilim iyice artıyor. Ellerim onu kavırıyor, sırtına dolanıyor, onu sıkıca tutuyorum.

Her şey birikiyor, yükseliyor, sıkılaşıyor, ta ki ben dağılıp onun adını haykırana kadar.

Beck, boğazından gelen hırıltılı bir iniltiyle hemen arkamdan gelerek prezervatifin içine boşaldı.

Yarı yarıya üzerime yığıldı, sonra yanıma uzanmak için yuvarlandı. Birkaç saniye boyunca ikimiz de hiçbir şey söylemedik. İkimiz de nefes nefese kalmıştık, oda nefes alıp vermenin hafif sesinden başka sessizdi, yavaşça tekrar uyum sağlamaya çalışıyorduk.

Beck ilk harekete geçen oldu. Prezervatifi çıkarıp attı. Sonra bir havluyla geri döndü ve ikimizi de temizledi. Temizlik bittikten sonra, hiç tereddüt etmeden bana uzandı ve beni içgüdüselmiş gibi, her şey yoluna girdikten sonra ait olduğum yer burasıymış gibi göğsüne çekti. Kolu omuzlarıma sıkıca ve emin bir şekilde sarıldı ve ben de kolayca ona sokuldum, yanağım kalbinin üzerinde duruyordu.

Yarış hâlâ devam ediyor.

“Hey,” diye mırıldandı, başparmağıyla kolumu nazıkçe ve dikkatlice okşayarak. “İyi misin?”

Yüzüne bakarak gülümsüyorum. “Hiç sorun değil.” Sonra, önemli olduğunu düşündüğüm için ekliyorum: “Gerçekten. Ben... mutluyum.”

Rahatlama dolu bir nefes verdi, sanki her ihtimale karşı nefesini tutmuştu. Sahipleyci ama sahiplenici olmayan bir şekilde, tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

“Seni çok uzun zamandır istiyordum,” diye itiraf ediyor. “Bazen bunun sadece bir alışkanlık ya da geçmiş olduğunu kendime telkin ediyordum. Ama öyle değildi.” Alnını şakağıma yaslıyor. “Sendin. Her zaman sendin.”

Göğsümde sıcak ve sıkı bir şey yerleşiyor.

“Gergindim,” diye itiraf ediyor bir an duraksadıktan sonra. “Seni istediğim için değil. Sadece... doğru yapacağım için.”

Kollarının arasında hafifçe dönüyorum, yüzümü boğazının çukuruna yaslayacak kadar. "Evet, yaptın."

Eli biraz daha sıkılaştı. "Öyle mi?"

"Evet," dedim ona. "Sana benziyordu."

Bu onu gülümsetiyor. Nefes alışverişindeki değişimden bunu anlayabiliyorum. Alnını başımın arkasına yaslıyor.

"Burada geceyi geçireceğini biliyorsun, değil mi?"

"İyi olur." Göğsüne yaslanıp gülümsedim. "Büyük bir kahvaltı bekliyorum."

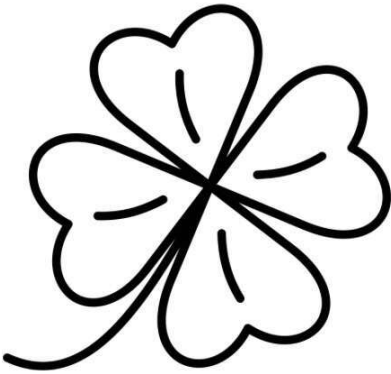
Gülüştü sakın ve memnuniyet dolu. "Anlaştık."

İçimden bir ah çektim, göz kapaklarım ağırlaştı. "Ama tostları ben yapacağım. Sen hep yakıyorsun."

Beck tekrar güldü. Elini kolumda nazikçe ve rahatlatıcı bir şekilde gezdirdi. "Bütün sabahları, bütün tostları sen yapabilirsin, Gracie Ann. Ben de kahveyi yaparım."

Sonra uykum gelir, yumuşak ve karanlık bir uykuya dalarım ve aklımdan geçen son şey bu gece bir sınırı aşmadığımızdır. Beck ve ben.

Eve döndük.

Epilog

Beck

1 Yıl, 2 Ay Sonra

Annem solumda, Marie sağımda oturuyor. Gracie'nin adı söylendiğinde hepimiz ayağa kalkıyoruz. Herkes alkışlıyor, ama ben en coşkulu şekilde alkışlıyorum, kalbim gururdan neredeyse patlayacak gibi.

Gracie öne doğru adım atıyor, saçları başına özenle yerleştirilmiş kare mavi şapkanın altından dökülüyor. Yürürken elbisesi dizine kadar uzanıyor ve bacaklarının etrafında dalgalanıyor. Boynunda altın örgülü bir kordon asılı.

Gracie, onur derecesiyle mezun oldu.

Elbette.

O Gracie. Başka bir şey beklemiyordum zaten.

Arkasında, ünlü kubbeli çatısıyla Low Memorial Kütüphanesi'ne çıkan merdivenler yükseliyor. New York'ta sıcak, güneşli ve açık bir gün. Mezunların çoğu güneş gözlüğü takıyor. Annem ve Marie'ye yanımızda götürmeleri için su şişeleri aldım. Üç saat boyunca burada oturup konuşmaları ve ödülleri dinlemek kolay değil.

Ama ben bütün gün burada oturdum.

Sonsuza kadar burada oturdum.

Sadece onun parlamasını görmek için.

Gracie, başı dik ve yüzünde ışıltı ışıltı bir gülümsemeyle sahneye doğru yürürken yüksek lisans diplomasını alıyor. Biyomedikal mühendisliği. Biliyorum, geçen yılın ne kadar zor geçtiğini düşünüyor. Gece geç saatlere kadar süren çalışma seansları. Başarısız deneyler. O en iyi staj için verdiği mücadele ve sonunda onu kazanması. Ne kadar çok çalıştığını biliyorum çünkü tüm bunların içinde yanındaydım.

New York'taki işi kabul ettim. Gracie ile buraya taşındım. Washington Heights'ta küçük bir daire seçtik. Asansörsüz bir bina ve tabii ki dördüncü kattayız. Kalorifer gece saat üçte gürültü çıkarıyor ve alt kattaki Bay Lewis polka müziği son ses açmayı seviyor, ama yine de—

Bu bizim.

Birlikte ilk yerimiz.

O dairede güldük. O dairede kavga ettik. O dairede seviştik. Ekmek yaktık. Mutfak zemininde ders çalıştık. Eskiden dile getirmek için çok büyük gelen gelecekler hakkında konuştuk.

Bir gün daha az kalabalık, daha rahat bir yere taşınacağız.

Ama şu anda, kaldığımız yerden Midtown'daki ofisime A treniyle otuz dakika uzaklıktayız. Gracie'nin NYU'da bulduğu laboratuvar işine de yeterince yakın.

Gracie neredeyse sahnenin sonuna geldi. Duraksıyor, kalabalığı tarıyor. Bu mesafeden bile görüyorum. Gülümsemesinin değiştiği, yumuşadığı, içe dönük bir hal aldığı anı.

Benim için.

Ona ne kadar gurur duyduğumu, onu ne kadar çok sevdiğimi göstermeye çalışarak karşılık olarak gülümsüyorum.

Tören nihayet sona erdiğinde, ortalık karışıyor. Kepler havada uçuşuyor. Anne babalar isimler bağırıyor. Kameralar flaş patlatıyor.

O daha merdivenlerin yarısına bile varmadan kalabalığın arasından sıyrılıp geçiyorum.

“Gracie!”

Sesimi duyunca döndü ve kahkaha atmaya başladı, hem de bütün vücudunu neşelendiren türden bir kahkaha.

Onu belinden yakalayıp herkesin gözü önünde döndürüyorum.

"Başardın," diyorum saçlarına doğru.

"Başardık," diye usulca düzeltiyor.

Biz.

Elini benimkine kenetledi ve tuğla döşeli kaldırımında, gölgede bekleyen annelerimizin yanına doğru yürüdük.

"Bugün az önce ne düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyorum ona, birleşmiş ellerimizi sallarken.

"Ne?"

"Gençken bazen kendinizin iki farklı yönü varmış gibi hissetmenizden bahsetmiştim. Amigo kız ve bilim meraklısı."

Bana şöyle bir baktı ama itiraz etmedi.

"Sen tıpkı bir madeni para gibiydin," diye devam ediyorum. "Bir yüzünü kalabalık için, diğer yüzünü de sınıf için çeviriyordun. Sanki hangi versiyonun insanları daha rahat hissettireceğine karar vermek zorundaydın."

Şimdi sessizce dinliyor.

"Ama ben her zaman şanslı hissettim," dedim elini sıkarak. "İkisini de elde eden tek kişi bendim. Cuma gecesi ışıklarını ve ikinci dereceden denklemi seven kız. Parıltı ve laboratuvar gözlükleri. Okul etkinlikleri ve problem çözme setleri."

Gracie bu sözlere hafifçe güldü.

"Haklısın," diyor. "Sanırım şimdi ikisini de seçeceğim."

Boynundaki altın kordona dokunuyor, sonra elbisesinin altından görünen uzun, parlak pembe topuklu ayakkabılarını işaret ediyor.

Annelerimizin yanına varmadan hemen önce onu kenara çekiyorum.

"Sana bir şey aldım."

"Öyle mi?" diye sordu Gracie, ellerini çırparak ve parmak uçlarında zıplayarak.

O, sürprizleri çok sever.

Elimi cebime sokup küçük bir kutu çıkardım. Gözleri hemen irileşti.

"Beck—"

"Rahat ol," diye gülüyorum. "Çan sesi değil."

Sonra öne eğilip kulağına fısıldadım: "Henüz değil. Ama yakında."

Ben ondan uzaklaşınca gözleri parlıyor.

"Bu," diyorum kapağı açarak, "bir kolye."

İçinde minik dört yapraklı yonca figürlü zarif bir altın zincir bulunmaktadır.

"Beck!" Elleri önce ağzına, sonra kalbine gitti. "Çok güzel."

Onu boynuna takıyorum. Minik yonca ışığı yakalıyor. Parıldıyor.

"Şans getirmesi için mi?" diye fısıldadı.

"Kendi yolunu çizen kız için."

Gözlerini hızla kırıştırarak ağlamamak için kendini zor tuttu. "Şanslı olmak istediğimi söylediğim Aziz Patrick Günü'nü hatırlıyor musun?"

Yavaşça sııttım. Bunu asla unutmayacağım. "Öyle mi?"

Gracie öne doğru eğildi, dudakları kulağıma değdi.

"Ne kadar şanslı olduğumun farkında bile değildim."

SON

(Teklifi görme şansını için okumaya devam edin)

Gitmeden önce sizden bir ricam var. Lütfen bu bağımsız yazara yardımcı olabilir misiniz?

1. Eğer bu hikaye size bir şeyler hissettirdiyse... lütfen bir yorum bırakın.

Uzun olması gerekmiyor. Mükemmel olması da gerekmiyor.

Birkaç dürüst söz bile yardımcı olur:

Yeni okuyucular kitaba bir şans vermeye karar veriyor.

Perakendeciler bu seriyi ciddiye alıyor.

Bu hikaye, tam da bu tür bir romantizme özlem duyan insanlara ulaşıyor.

Yorumlar, bağımsız kitapların kalbidir. Her bir yorum çok büyük fark yaratır!

Tek Tıkla İnceleme: <https://mybook.to/rd2wz>

Veya

QR kodunu tarayarak inceleyin.

BECK'İN GRACIE'YE EVLENME TEKLİFİ ETMESİNİ İZLEMEK İSTİYOR

Ekim sonu.

Central Park ıslıl ıslıl parlıyor.

Tek diz. Tek yüzük. Sonsuza dek bir.

Tüm o göz yaşartıcı, yürekleri hoplatan evlilik teklifi sahnesi sizi bekliyor.

Bu, yalnızca bülten abonelerim için. Abone olun ve anında size
göndereyim. Doğrudan gelen kutunuza.

👉 <https://preview.mailerlite.io/forms/179195/179521063683622439/share>
Tek tıklamayla istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

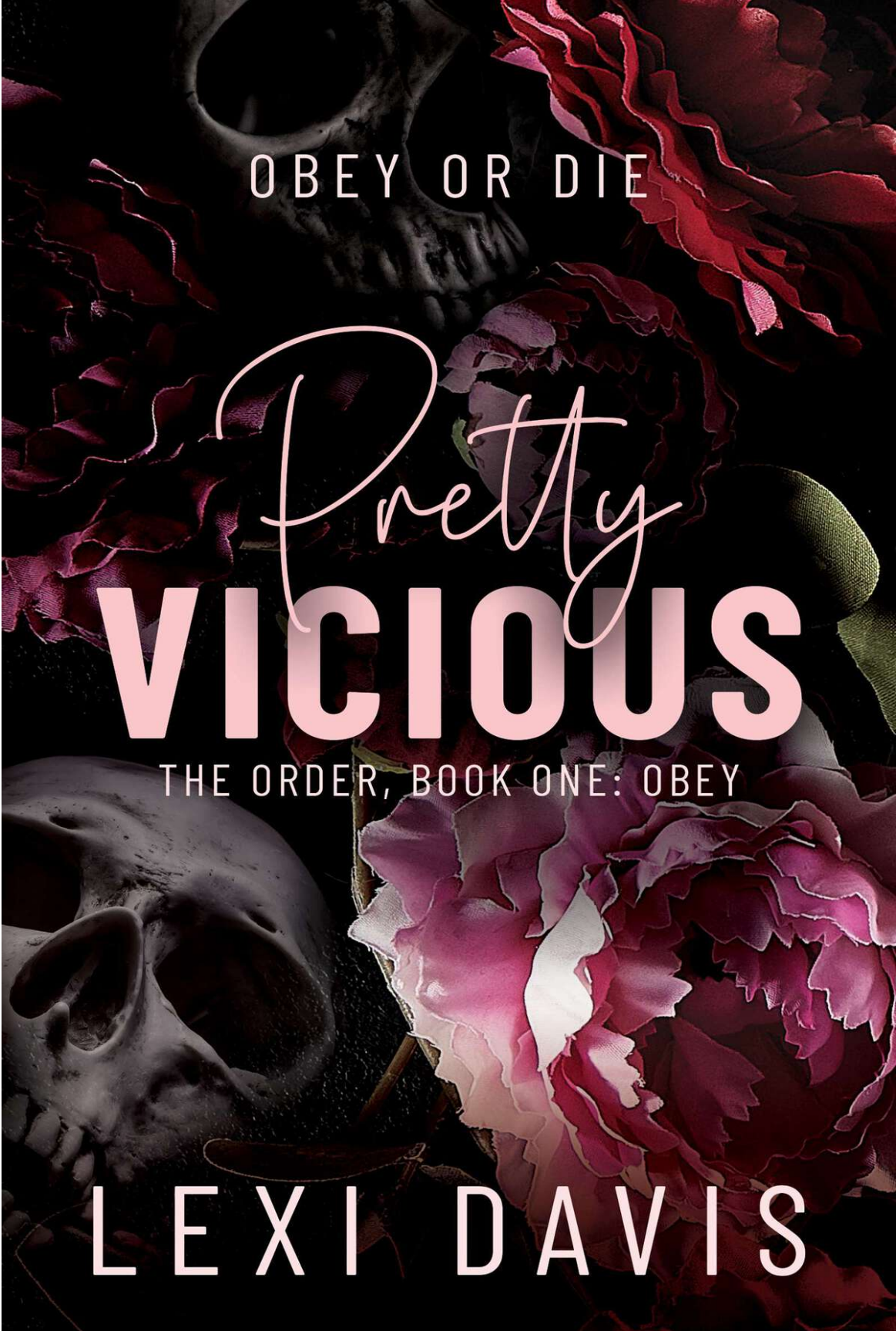
Yeni bir Lexi Davis romanı okumaya hazır mısınız? Güney Gotik tarzında karanlık bir akademi romantizmi nasıl olur? Gizli bir topluluk ve düşmanlıktan aşka dönüşen bir hikaye içeriyor!

Pizza dağıtıcısı Laurel Turner, kampüsün en seçkin öğrenci birliğinde bir cinayete tanık olduğunda, birliğin soğuk ve tehlikeli varisi tarafından sahiplenilir ve gizli ritüellerin, güç oyunlarının ve çarpık bir çekiciliğin dünyasına sürüklenir.

Tarikat dünyasına hoş geldiniz. Eğer ahlaki açıdan gri anti kahramanları, gizli toplulukları ve vahşi, yasak aşkı seviyorsanız... bu tam size göre.

İlk bölümü ÜCRETSİZ almak için okumaya devam edin!

Hemen alın! Buraya tıklayın → <https://a.co/d/8uUfZr0>

OBEY OR DIE

Pretty
VICIOUS

THE ORDER, BOOK ONE: OBEY

LEXI DAVIS

Bölüm 1

Defne

Zarif sütunları ve beyaz tuğlalarıyla öğrenci yurdu karşımda yükseliyor. Sivri çatılı çatı pencereleri arduvaz grisi bir çatıya yerleştirilmiş. Beyaz Saray'a olan benzerliği açıkça belli ve şüphesiz kasıtlı. Dışarıda, projektörlerle aydınlatılmış, bakımlı çimenlerin arasına yerleştirilmiş bir tabela var. Üzerinde "Ashford Evi. 1813'te Kuruldu" yazıyor. Bu, üniversitenin ve şehrin kurulduğu yıllar aynı.

Tabii ki öyleydi. Buranın her şeyi miras, zenginlik ve sırlar kokuyor. Burada yaşayan öğrencilerin bu küçük üniversite kasabasının sahibi olduğu söyleniyor. Burayı demir yumrukla yönetiyorlar, tüm yasadışı faaliyetleri kontrol ediyorlar. Uyuşturucu, kumar, silah. Söylentilere göre güçleri dersliklere, yönetim kurullarına, hatta polis karakoluna bile sızıyor. En azından, bu küçük kasabada, kendi kişisel cehennemim Ashfordville'de bir aydır yaşadığım süre boyunca duyduğum fısıltılı dedikodular böyle.

İşte şimdi, kapılarının önündeyim ve altı tane pizzayı teslim etmek üzereyim.

Pepperoni ve ananas.

Brüt.

Pencerelerin her yerinden ışıklar fışkırmasına rağmen, kapı zilini çalıp defalarca vurduğumda kimse cevap vermiyor. Hiçbir şey. İçerideki sessizlik ince ve garip bir şekilde uzuyor. Saate baktığımda gece on geçiyor. Sinirlenerek, dalgalı kahverengi saçımın bir tutamını gözlerimden uzaklaştırıp beyzbol şapkamı başıma düzeltiyorum. Atkuyruğumu içine soktukten sonra şapkayı iyice aşağı çekiyorum. Kadın olduğumu saklamaya

Çalışmıyorum ama bunu duyurmaya da alışmıyorum. Bu iş, üniversitede okumamı ve babamın karnını doyurmamı sağlayan tek şey. Beni karanlık mahallelere götüren ve çoğunlukla çok uzun süre bakan şüpheli insanlarla, çoğunlukla erkeklerle, ilişki kurmama neden olan riskli bir iş, ama bahşişler ve benzin parası bunu telafi ediyor. Zar zor.

Bahçenin yakınlarından bir gürültü duyuyorum. Erkek sesleri bağırıyor, tezahürat yapıyor. Yüksek ve kavgacı, neredeyse birbirlerini kavgaya kışkırtıyorlarmış gibi. Muhtemelen bir ğrenci birliğinin aptalca bir ritüeli, yeni üyelere bağırıp biri kusana kadar bira içiyorlar.

Aptallar.

İ çekerek spor ayakkabılarımı o yöne çevirdim. Yan bahçede ağır ağır yürürken çakıl taşları ıtırıadı, kollarımın çıplak tenini yakmaya başlayan kutuları kenara ittim. Ter, boynumdan yavaş ve gıdıklayıcı bir şekilde szlp gğslerimin arasında kayboldu. Yazdı, hava o kadar yoğun ve nemliydi ki, kısa şort ve pizzacı logosunu taşıyan solmuş bir tişört giymiştim.

Soslu Dilim.

Gerçekten şık.

Köşeyi dönüp aniden durdum, önümdeki korkunç manzarayı idrak edemiyordum. Arka bahçe, özenle budanmış çitlerle ve dalları ilmek gibi sarkan İspanyol yosunlarıyla kaplı eski meşe ağaçlarıyla çevrili geniş, dalgalı bir imenlikti. Bahçenin ortasında, annemin beni sürekli uzak durmam konusunda uyardığı türden, uzun bir atlama tahtası olan dikdörtgen bir havuz vardı. "Boynunu kırarsın," demişti.

Bu gece dolunay var. Daha önce fark ettim, sarı renkte parıldayan, ağır ve şişkin. Onları bu ışık sayesinde net bir şekilde görüyorum. Çocuklar. Ya da erkekler, sanırım çünkü çoğu benim gibi niversite ğrencisi, 18-20 yaşlarında. En az otuz tanesi imenliğin ortasındaki iki figürün etrafında mkemmek bir daire oluşturacak şekilde omuz omuza duruyor. Biri, şakaklarından geriye doğru taranmış, kır saçlı yetişkin bir adam. Gözünün köşesinde  damla şeklinde dövmesi var. Sırtüstü yatıyor, ağzı açık ve uzuvları yayılmış, ama bunu neredeyse hiç fark etmiyorum. Gözlerine kilitlenmiş durumdayım, iki misket gibi parıldayan, kocaman açılmış gözleri üzerimizdeki gece gökyüzüne bakıyor.

Cansız.

İkinci bir figür l adamın üzerine oturmuş, ama izlerken yavaşça doğruluyor, tüm boyuna kadar dikiliyor. Benim yaşlarımda, belki biraz daha

büyük. Keskin elmacık kemikleri, güçlü çenesi, soğuk ve okunaksız gözlerini çerçeveleyen kalın kirpikleriyle, parlak bir üniversite tanıtım broşüründe görmeyi bekleyeceğiniz türden bir yüz.

Her yeri kan içinde.

Elleri kaygan ve parlak bir şekilde kanla kaplı. Gömleğine lekeler bulaşmış, kollarına sıçramış, saçlarından koyu, yapışkan çizgiler halinde akıyor. Bir elinde uzun, tırtıklı bir bıçak sallanıyor. Kan lekeli olsa bile, bıçağın ürkütücü parıltısı tüylerimi diken diken ediyor. Boğazımdan sessiz bir çığlık çıkıyor ve ellerim uyuşuyor, pizza kutuları yere düşüyor. Kartonlar betona çarpıyor, pizza dilimleri her yere saçılıyor, ikinci bir suç mahali gibi yere yağ ve sos bulaştırıyor.

Ses, adamların dikkatini çekiyor. Her yüz ürkütücü bir uyum içinde bana dönüyor ve ben de bunu hissediyorum; sanki avcılarla dolu bir açıklığa dalan bir av gibi havada görünmez bir değişim oluyor.

Hepsi bana bakıyor olsa da, ondan gözümü alamıyorum.

Bıçaklı çocuk.

Gözleri gözlerime kilitlendi, o kadar soğuk ve duygusuzdu ki, karşısındaki adam kadar ölü görünüyordu. O bakışta hiçbir sıcaklık yoktu. Sadece yıkım vardı.

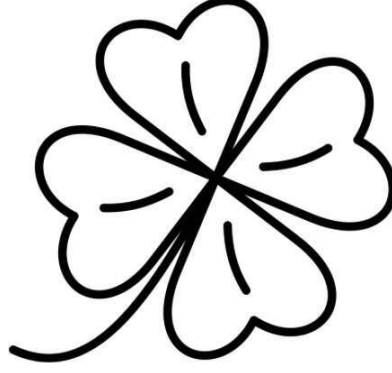
Koşuyorum.

Hemen alın! Buraya tıklayın → <https://a.co/d/8uUfZr0> VEYA aşağıdaki QR kodunu tarayın

Ayrıca Dr. Melissa Dymond/Lexi Davis tarafından da hazırlanmıştır.

- Tatil Yıldızı - Ünlülerin Tatil Aşk! <https://a.co/d/53YUnxd>
- Tatil Düğünü - Gerilim dolu bir tatil aşkı <https://a.co/d/39b6gyh>
- Tatil Aşk! - En yakın arkadaşın erkek kardeşi, sahte sevgiliyle geçen tatil romantizmi <https://a.co/d/g9hWcXM>
- Doktor Hart'ı Çağırıyoruz - Gerilim dolu bir tıp temalı aşk romanı <https://a.co/d/bvCcctp>
- Derinlemesine İncelendi - Karanlık Bir Tıbbi Romantizm. <https://a.co/d/g1fN0OP>
- Şimdilik Beni Tut - ateşli, karanlık bir aşk öyküsü <https://a.co/d/6CDvmQh>
- Oldukça Acımasız. Tarikat. Birinci Kitap: İtaat - Güney Gotik Karanlık Akademi Romanı. <https://a.co/d/60uOgl3>
- Oldukça Vahşi. Düzen. İkinci Kitap: Meydan Okuma - Güney Gotik Karanlık Akademi Romanı. <https://a.co/d/9kwbogx>
- Canavarları Tarafından Ele Geçirilmiş - Paranormal Canavar Romantizmi Romanını Neden Seçmelisiniz? <https://a.co/d/arqlnAy>
- Aşk Tanrısı Yalancıdır - Bir Sapık Sevgililer Günü Romanı <https://a.co/d/02qAQ3wf>

Teşekkürler

Merhaba Sevgili Okuyucu,

En çok teşekkür etmek istediğim kişi SİZSİNİZ. Siz olmasaydınız bu kitap olmazdı. Benim gibi bağımsız bir yazara şans verdiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi isterim. Ayrıca yorum bırakan, sosyal medyada paylaşım yapan, e-posta veya DM yoluyla iletişime geçen ve kitaplarımı arkadaşlarınıza ve ailenize tavsiye eden herkese de teşekkür ederim. Bu ekstra adımlar çok büyük fark yaratıyor.

Eğer bir yazar olarak tek bir şeyle tanınacaksam, o da siz okurlarım için yazıyor olmamdır. Amacım sizin mutluluğunuz. Sizi eğlendirebilmek. Sizi güldürmek, ağlatmak veya mest etmek. İstediğim bu ve "Son" kelimelerini okuduğunuzda yüzünüzde bir gülümseme olmasını sağlamak için her şeyi yapacağım.

Bu kitabı yüz kat daha iyi hale getirmeme yardımcı olan yetenekli bir ekibe sahip olduğum için şanslıyım. Editörüm Lura Dymond'a teşekkür ederim. Sensiz bunu başaramazdım.

Kişisel asistanım Hayley Faryna'ya teşekkür ederim; Instagram sayfamı tamamen muhteşem bir şeye dönüştürdü. Bunun ötesinde, metinlerimi kontrol ediyor, stratejiler geliştiriyor ve zaman zaman beni zor durumdan kurtarıyor. Mikala Beers bir başka sosyal medya dehası ve Sara Usera da reklam konusunda büyük bir yardımcı.

Beta okuyucularım Diza Parker ve Jane Lithertland'a teşekkür ederim. Görüşleriniz bu kitabın daha iyi olmasına yardımcı oldu.

Sosyal medyadaki kitap topluluklarına, özellikle Bookstagram, BookTok ve BookTube'a teşekkürler. Orada okuyucularla bağlantı kurmayı çok seviyorum! @authorlexidavis

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM